An. et vol. XXXXII 29 Septembris - 2 Octobris 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 12-13

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Adhortatio Apostolica ad Clerum universum, p. 657 - In sollemni canonizatione B. Mariae Annae a Iesu de Paredes, V., p. 609 - Homilia, p. 610 - Constitutiones Apostolicae, p. 613 - Litterae Apostolicae, p. 626 - Epistulae, p. 632 - Allocutio, p. 637 - Nuntius radiophonicus, p. 639.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I. Decretum, p. 643. II. Provisio Ecclesiarum, p. 644 - *S. C. de Propaganda Fide*: Decreta, p. 646.

Diarium Romanae Curiae: Segreteria di Stato: Nomine, pp. 650-656.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · L

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis: In Italia, Lib. 800
In Europa, Lib. 2000; extra Europam $ 4

Pretium unius fasciculi: In Italia, Lib. 75
In Europa, Lib. 180; extra Europam $ 0,35

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« Bis fere in mense (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur »* (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXII, n. 12 – 29 Septembris 1950

ACTA PII PP. XII

In sollemni canonizatione
B. Mariae Annae a Iesu De Paredes, Virginis
pag.
Proclamatio 609
Homilia 610

Constitutiones Apostolicae

I. Nimpuovensis (Iomchiavensis). *Ecclesiasticas.* – A dioecesis Nimpuovensis territorio pars meridionalis separatur, quae in novam dioecesim erigitur, Iomchiavensem appellandam et Clero saeculari sinensi concreditur. – 3 Martii 1949 613
II. Africae Occidentalis ditionis Britannicae. *Laeto accepimus.* – Hierarchia episcopalis in Africa Occidentali ditionis Britannicae constituitur. – 18 Aprilis 1950 615
III. De Hungtung (Homtomensis). *Ad episcopalis hierarchiae.* – Praefectura Apostolica de Hungtung in Sinis in dioecesim erigitur, Homtomensem nomine. – 18 Aprilis 1950 . 620
IV. Syracusana (Ragusiensis). *Ad dominicum gregem.* – A Syracusanae archidioecesis territorio pars selungitur, quae in novam erigitur dioecesim, Ragusiensem nuncupandam: quae tamen archidioecesi ipsi Syracusanae aeque principaliter perpetuo unitur. – 6 Maii 1950 622

Litterae Apostolicae

I. « *Simplices* ». – Sanctus Gerardus Maiella, C., Coratensis Civitatis, intra fines Tranensis archidioecesis positae, caelestis Patronus aeque principalis cum Sancto Cataldo declaratur. – 28 Octobris 1949 626
II. *Quidquid.* – Basilicae Minoris honoribus decoratur templum B. Mariae Virginis de Mercede, in civitate vulgo dicta « Jerez de la frontera » intra fines archidioecesis Hispalensis. – 11 Novembris 1949 627
III. *Nitore caeli.* – Ecclesia Cathedralis dioeceseos Puteolanae titulo ac privilegiis Basilicae Minoris ditatur. – 25 Novembris 1949 629
IV. *Quod ait Sanctus Bonaventura.* – Sanctus Ioannes Baptista de la Salle, C., omnium magistrorum pueris adulescentibusque instituendis Patronus caelestis praecipuus constituitur. – 15 Maii 1950 631

Epistulae

I. *Ea quidem.* – Ad Em̃um P. D. Henricum tit. S. Petri in Monte Aureo S. R. E. Presb. Cardinalem Pla y Deniel, Archiepiscopum Toletanum, pag.
quinquagesimum sacerdotii annum feliciter impleturum. – 29 Iunii 1950 632
II. *Non sine peculiari.* – Ad Rev. P. Fridericum Schwendimann, S. I., Moderatorem Generalem Delegatum Consociationis ab Apostolatu Orationis: ob « Cruciatam precum piorumque poenitentiae operum » in sacrum vertentem annum ab eadem consociatione indictam. – 1 Iulii 1950 634
III. *Nous venons.* – Ad participantes Conventui XXI Universali Sodalitatis, cui nomen « Pax Romana », Amstelodami coadunatos. – 6 Augusti 1950 635

Allocutio

Ad christifideles, qui Romae convenerant ad Canonizationem Beatae Mariae Annae a Iesu De Paredes celebrandam. – 10 Iulii 1950 637

Nuntius Radiophonicus

Sociis Sodalitatis Iuvenum Operariorum Christianorum (J. O. C.), ob quina lustra ab eadem sodalitate condita in Urbe « Bruxelles » coadunatis. – 3 Septembris 1950 639

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Veliterna-Terracinensis.* – Decretum. De finium circumscriptione. – 19 Martii 1950 643
II. Provisio Ecclesiarum 644

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. *de Windhoek-Livingstonen.* – Decretum. De Vicariatuum finium immutatione. – 10 Martii 1950 646
II. *Hanoiensis.* – Decretum. Vicariatus Apostolicus de Hanoi, deinceps « Hanoiensis » appellandus, Clero saeculari indigenae concreditur. – 18 Aprilis 1950 647
III. *de Benue - de Ogoja - de Kaduna - de Jos.* – Decretum. Praefecturae Apostolicae de Benue, de Ogoja, de Kaduna et de Jos deinceps respective « Oturkpoënsis », « Ogojaënsis », « Kadunaënsis » et « Josensis » appellabuntur. – 18 Aprilis 1950 . . 647
IV. *de Koango - de Kisantu - de Coquilhatville.* – Decretum. De mutatione finium Vicariatuum. – 24 Maii 1950 648

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Segreteria di Stato: *Nomine* 650

(*pro Indice fasc. 13, v. pag. III*)

An. et vol. XXXXII 29 Septembris 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATAE MARIAE ANNAE A IESU DE PAREDES, VIRGINIS, IN VATICANA BASILICA DIE IX MENSIS IULII, A. MDCCCCL HABITA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime factam, per Advocatum Sacri Consistorii, a Viro Eminentissimo Clemente S. R. E. Card. Micara, Praefecto S. Rituum Congregationis, Rmus D. Antonius Bacci, ab Epistulis ad Principes, Summi Pontificis nomine, haec respondit:

Placet utique Iesu Christi Vicario Mariae Annae a Iesu de Paredes, Quitensis civitatis lilio, Aequatorianae Nationis decori, supremos sanctitudinis decernere honores. Iam oraculum editurus est. Mentes ad Caelum voluntatesque erigamus, huiusque candidae virginis imaginem, novo fulgore coruscantis. ut nostri referant mores pro viribus contendamus.

Tum vero Summus Pontifex sedens ex Cathedra Divi Petri sollemniter pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratum No-

strorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatam Mariam Annam a Iesu de Paredes Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno die eius natali, vicesima sexta nempe maii, inter Sanctas Virgines pia devotione recoli debere. In nomine Pa ✠ tris et Fi ✠ lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII

Vitam considerantes angelicae huius virginis, quam in hac maiestate rerum hominumque celebritate Nobis licuit ad supremos evehere sanctitatis honores, haec peculiari modo opportunum ducimus vobis meditanda proponere: illibatum nempe eius animi candorem; eius paenitentiae studium innocentisque corporis afflictationes, quibus pro ceterorum salute impetranda quasi victimam se Deo obtulit; incensam denique erga omne genus miseriarum eius caritatem.

Virginitatem, quae « divina quaedam res est »,[1] inde a primis pueritiae annis, divina aspirante iuvanteque gratia intaminatam servavit; ac vix decennis, ex conscientiae suae moderatoris venia, privatim nuncupatis votis, caelesti Sponso consecratam voluit. Ac quandoquidem probe noverat hoc supernum donum quasi florem esse, qui in terrestri Ecclesiae viridario nascitur, sed perpetuo Caeli rore indiget, non modo saeculi pompas ac mundi oblectamenta aufugiebat, sed etiam — ut erat erga Deum, erga Deiparam Immaculatam sanctosque caelites pietate flagrans — longissimas protrahebat horas precando, meditando contemplandoque. Quotiescumque vero eidem fas erat — erat autem saepissime — ad Eucharisticam accedere mensam, seseque divinae vitae Auctori arctissime coniungere, tum, potius

[1] DIDYM. ALEX., *Contra Manich.*, 9; MIGNE, *P. G.* XXXIX, 1095.

quam puella, angelus videbatur, omniumque commovebat admirationem. Atque hinc egrediens, intimum, quo fervebat, religionis ardorem in aliorum animos profundere enitebatur, in eas praesertim adulescentulas, quibuscum consuetudine utebatur.

Quamvis autem, ut diximus, innocentiae integritate floreret, attamen ut ceterorum potius quam sua peccata expiaret, virginale corpus voluntariis afflictationibus, ac praesertim crebris extenuabat ieiuniis, asperis cruciabat ciliciis, flagellisque cruentabat acerrimis. Gravi onusta cruce iter Iesu Christi patientis per stationes sacras peragebat; ac Divini Redemptoris pie recolendo dolores, eumdemque amantem impense redamando, uberes profundebat lacrimas. Brevem carpebat somnum interdum humi, interdum supra nudos asseres, dum maiorem noctis partem, positis genibus ac mente animoque ad Deum erectis, supplicibus dabat precibus, vel caelestium rerum contemplationi.

Non omnes, nostris praesertim temporibus, hoc paenitentis vitae genus, ut oportet, intellegunt; non omnes, ut oportet, in honore habent; quin immo multi hodie id vel parvi pendunt, vel fastidio habent, ac prorsus neglegunt. At animadvertendum est post miserandum Adae casum, quo sumus omnes hereditaria labe infecti ac facile in vitiorum oblectamenta proni, paenitentiam omnino nobis necessariam esse, secundum illud: « Si paenitentiam non egeritis, omnes similiter peribitis ».[2] Nihil enim magis valet ad turbidos cohibendos animi motus et ad naturales appetitus rectae subiciendos rationi. Cum vero ex hoc certamine victores eluctando evadimus, etsi continenter debemus, Iesu Christi vestigiis insistentes, carnem nostram quodammodo crucifigere,[3] attamen suave nobis est in hac etiam mortali vita supernis illis perfrui gaudiis, quae tanto sunt terrenis voluptatibus maiora, quantum animus corpus exsuperat caelumque terram excedit. Habet siquidem paenitentia sancta, habent sui ipsius castigationes voluntarie susceptae caelestem quamdam dulcedinem, quam caduca ac fluxa bona impertire

[2] Luc., XIII, 5.
[3] Cf. *Galat.*, V, 24.

nequeunt. Id Anna Maria a Iesu de Paredes saepissime experta est; atque interdum, cum praesertim Dei amore proximorumque caritate compulsa, asperrimis in se poenis animadvertit, ut ceterorum expiaret labes, tum a sensibus abalienata et in extasim rapta aliquid praecepit ac praegustavit sempiternae beatitatis.

Ita autem conformata ac divina gratia aucta, non suae tantummodo saluti consulere studuit, sed ceterorum etiam, quandocumque potuit. Etenim, cum longinquas praepediretur adire gentes, quibus evangelium — ut vehementer optabat — impertiret, eos omnes, quos obvios haberet, alloquio, exemplo virtuteque sua ad religionem, ad pietatem alliciebat; et ad rectum, vel ingrediendum, vel insistendum iter opportunis rationibus adhortabatur. Indigentium miserias largiter relevabat; infirmorum aegritudines leniebat; et cum publicae gravissimaeque calamitates, ut terrae motus et pestilentiae, suos cives terrerent atque excruciarent, quod humana ope efficere non poterat, id precando, expiando suamque offerendo vitam a Patre misericordiarum [4] impetrare suppliciter contendebat.

Habetis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, summis lineamentis adumbratam, sanctae huius virginis imaginem menti vestrae propositam. In eam mirabundi intueamini, ac pro peculiari cuiusque vestra condicione excelsam eius virtutem in vestros referre mores enitamini. Id efficiat praesertim animosa iuventus, quae hodie tot tantisque insidiis ac periculis circumvenitur; discat ab ea invicto animo ea omnia tolerare ac vitae potius iacturam facere, quam innocentiae candorem infeliciter maculare. Imprimisque Aequatoriana gens, Nobis sane carissima, avitas suas catholicae religionis glorias aemuletur, ac deprecatrice et auspice Maria Anna a Iesu de Paredes, nova Ecclesiae donet virtutis sanctitatisque exempla. Amen.

[4] Cf. *II Cor.*, I, 3.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

NIMPUOVENSIS
(IOMCHIAVENSIS)

A DIOECESIS NIMPUOVENSIS TERRITORIO PARS MERIDIONALIS SEPARATUR, QUAE IN NOVAM DIOECESIM ERIGITUR, IOMCHIAVENSEM APPELLANDAM ET CLERO SAECULARI SINENSI CONCREDITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ecclesiasticas in catholico orbe circumscriptiones tales esse oportet, ut christifidelium necessitatibus quam aptius respondeant. Quo moti consilio, venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositi, attento favorabili voto venerabilis Fratris Antonii Riberi, Archiepiscopi titularis Darensis et in Sinis Internuntii Apostolici, precibus annuendum censuerunt venerabilis Fratris Andreae Ioannis Francisci Defebvre, Episcopi Nimpuovensis, qui iterum iterumque ab Apostolica Sede postulavit, ut suae dioecesis territorium, in civili et una simul ecclesiastica provincia Cechiamensi in Sinis situm, duabus distinctis partibus constans, quarum una ad septentrionem, altera vero ad meridiem dioecesis Taeceuvensis iacet, bipartiatur et nova exinde erigatur dioecesis alterius Pastoris concredenda regimini. Atque praecipue considerantes meridionalis istius dioecesis partem, ob suam ab Ordinario longinquitatem, qui in urbe Nimpuovensi in parte septentrionali sedem habet, non posse recte administrari, atque ceterum per indefessum laborem constantemque zelum Evangelii Praeconum, Sodalium Polonorum Congregationis Missionis, adiuvantibus cleri saecularis sinensis presbyteris, non mediocre inibi catholicam religionem suscepisse incrementum, et missionalia opera multiplicata esse, re mature perpensa, partem illam meridionalem Nimpuovensis dioecesis, sex civiles subpraefecturas de *Yungkia, Jiian, Pingyang, Taishun, Yüh-wan* et *Yiotsing* complectentem, ab eadem Nimpuovensi dioecesi separandam putarunt eamque in novam dioecesim erigere et saeculari clero sinensi concredere decreverunt. Nos vero, de apostolicae Nostrae potestatis

plenitudine, hoc Patrum Cardinalium decretum, referente Nobis dilecto Filio S. Congregationis de Propaganda Fide a Secretis, hac ipsa die ratum habuimus et confirmavimus et novam dioecesim, quae a principe subpraefecturae civilis *Yungkia* urbe « Iomchiavensis » nuncupabitur, erigimus et constituimus et saeculari sinensi clero regendam concredimus. Novam insuper hanc dioecesim metropolitanae Ecclesiae Hamceuvensi suffraganeam constituimus eiusque pro tempore Episcopos metropolitico Archiepiscopi Hamceuvensis iuri subiectos volumus. Episcopi vero sedem in praefata principe urbe (vulgo *Yungkia* seu *Wenchow*) statuimus et eius cathedram in ecclesia inibi exstante, Deo in honorem S. Pauli Apostoli dicatam figimus. Omnia itaque iura, privilegia, honores, insignia et gratias tum eidem urbi *Yungkia*, ad civitatis episcopalis evectae dignitatem, tum praefatae Ecclesiae S. Pauli, ad cathedralis gradum elatae, tum Episcopis pro tempore Iomchiavensibus ad iuris tramitem tribuimus, hosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri Antistites adstringuntur. Indulgemus insuper ut, attentis locorum et temporis huius adiunctis, pro Canonicorum Capitulo dioecesani consultores ad iuris normam eligantur et adhibeantur. Ad novae porro dioecesis stabilitatem tuto ac firmiter procurandam, praecipimus ut parvum saltem Seminarium pro iuvenibus in spem Ecclesiae instituendis quamprimum erigatur. Episcopalem insuper mensam constituent congrua pars redituum et bonorum, ad Nimpuovensem dioecesim hactenus pertinentium, nec non fidelium oblationes et Curiae emolumenta. Quod vero ad eiusdem dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi attinet, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod autem ad clerum peculiariter spectat, decernimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Mandamus insuper ut omnia documenta et acta, novam hanc dioecesim respicientia, a dioecesis Nimpuovensis Curia ad dioecesis Iomchiavensis Cancellariam quam primum transmittantur ut in huius archivo diligenter serventur. Ad quae omnia exsecutioni mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Sinis Internuntium, vel illum, qui in exsecutionis actu Internuntiaturae praesit, deputamus et ipsi facultates necessarias et opportunas tribuimus, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum eidemque onus imponimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad S. Congregationem de Propaganda Fide cum primum fas erit transmittendi. Has igitur Nostras

Litteras firmas, validas et efficaces semper esse ac fore suosque plenarios et integros effectus sortiri atque obtinere et illis ad quos spectat in omnibus plenissime suffragari volumus et statuimus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Volumus insuper ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem habeatur fides, quae hisce praesentibus ostensis haberetur. Nulli ergo hominum hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei ausu temerario contraire liceat. Si quis vero id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo nono, die tertia Martii mensis, Pontificatus Nostri anno decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 32. – Al. Trussardi.

II

AFRICAE OCCIDENTALIS DITIONIS BRITANNICAE

HIERARCHIA EPISCOPALIS IN AFRICA OCCIDENTALI DITIONIS BRITANNICAE CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Laeto accepimus animo in Africa Occidentali Britannicae ditionis, quondam omni humano cultu et evangelica luce penitus carente, catholicam fidem, postremis praesertim his temporibus, per indefessum et quandoque heroicum Dei verbi Praeconum laborem, nec non indigenae cleri in aciem subcrescentis sedulam industriam, non mediocre suscepisse incrementum et haud dubios, favente Numine, profectus esse susce-

pturam. Quod quidem considerantes venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositi, propositionem approbantes venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titularis Apameni in Bithynia, qui pro hierarchia episcopali in regione illa instituenda enixis instabat precibus, in plenariis comitiis die tertia proxime elapsi mensis Aprilis, omnibus mature perpensis, ac certa scientia, episcopalem hierarchiam in Africa illa Occidentali ditionis Britannicae prout sequitur erigendam decreverunt: Tres itaque ecclesiasticae provinciae constituuntur; quarum prima erit *Provincia Ecclesiastica Nigeriae Orientalis et Cameroon Britannici,* cuius Ecclesia Metropolitana erit *Onitshaënsis* et Ecclesiae Suffraganeae erunt *Owerriensis, Calabarensis* et *Bueaënsis;* altera erit *Provincia Ecclesiastica Nigeriae Occidentalis,* cuius Metropolitana Ecclesia erit *Lagosensis* et Ecclesiae Suffraganeae erunt *Ondoënsis* (iam Vicariatus Apostolicus Ondo-Ilorinensis) et *Urbis Beninensis* (iam Vicariatus Apostolicus Asaba-Beninensis), tertia erit *Provincia Ecclesiastica Litoris Aurei* et *Togo Britannici,* in qua Metropolitana erit Ecclesia *Litoris Capitis* (hucusque Vicariatus Apostolicus a Litore Aureo) cui Ecclesiae *Accraënsis, Kumasiensis, Tamalensis* (iam Vicariatus Apostolicus de Navrongo) et *Ketaënsis* (iam Vicariatus Apostolicus de Volta Inferiore) erunt suffraganeae; Vicariatus vero Apostolicus Sierrae Leonis in cathedralem evehitur, Apostolicae Sedi immediate subiectam, cui nomen erit *Liberae Urbis* et *Boënsis.* Quae omnes Ecclesiae tum Metropolitanae, tum Suffraganeae, tum postrema Sanctae Sedi immediate subiecta sub iurisdictione Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, uti antea, subiicientur; earum vero regimen, administratio et pastoralis cura iisdem Missionariorum societatibus erit, quibus hucusque fuit, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum. Tribus autem, quas memoravimus, ecclesiasticis provinciis una cum suis metropolitanis et cathedralibus Ecclesiis, uti supra erectis et constitutis, Archiepiscopi seu Episcopi sedes in locis, a quibus unaquaeque archidioecesis vel dioecesis nomen mutuatur, constituetur; Antistitis vero cathedra in ecclesia erit quae hucusque princeps habebatur in quoque Vicariatu, ad archidioecesis seu dioecesis gradum et dignitatem nunc evecto. Quae omnia a S. Congregatione de Propaganda Fide uti supra disposita et constituta, Nos, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, audito hac ipsa die dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinale eiusdem S. Congregationis de Propaganda Fide Praefecto, rata habemus et confirmamus ac propterea tres praefatas ecclesiasticas provincias, harumque metropolitanas et cathedrales

Ecclesias harum Litterarum vi uti supra erectas et constitutas declaramus. Singulis autem novis istis Metropolitanis seu Cathedralibus Ecclesiis earumque pro tempore Antistitibus omnia tribuimus iura et privilegia, honores, insignia et favores, quibus ceterae per orbem Metropolitanae seu Cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur; itemque omnia ipsis onera et obligationes imponimus, quibus ceteri obstringuntur; Archiepiscopis porro peculiarem concedimus facultatem Crucem ante se deferendi et sacro Pallio iuxta liturgicas leges utendi, postquam tamen istud in sacro consistorio ab Apostolica Sede postulatum et obtentum fuerit. Cum autem locorum et huius temporis adiuncta haud permittant quominus in novis istis dioecesibus Canonicorum Capitulum modo erigatur, indulgemus ut pro Canonicis dioecesani consultores, e clero sive saeculari sive regulari, ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Episcopalem insuper mensam uniuscuiusque dioecesis constituent, praeter bona iam ibi exsistentia, fidelium oblationes et Curiae emolumenta. Ad iuvenum autem in spem Ecclesiae succrescentium institutionem volumus ut dioecesanum seminarium, ubi iam non exstet, cum primum fieri potuerit, erigatur iuxta codicis iuris canonici praescripta et S. Congregationis de Propaganda Fide normas traditas. Quod vero ad earumdem novarum dioecesium regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi attinet, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt.

Volentes insuper Nos quas supra erectas dioeceses suis instruere Pastoribus, venerabiles Fratres dignissimos Praesules, qui usque nunc in sibi creditis Vicariatibus Apostolicis tam sedulam catholicae fidei provehendae curam contulerunt, Archiepiscopos seu Episcopos suae cuiusque sedis renunciamus et constituimus, ac proinde de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine a vinculo absolvimus Ecclesiarum episcopalium, quarum titulos una cum Vicariatu hucusque tenuerunt, et ipsis earumdem novarum Ecclesiarum curam, regimen et administrationem tum in spiritualibus tum in temporalibus plenarie committimus una cum omnibus iuribus et privilegiis, oneribus et obligationibus suo cuique pastorali muneri inhaerentibus. Transferimus igitur: 1) venerabilem Fratrem Carolum Heerey a titulari Ecclesia Balanensi ad metropolitanam Ecclesiam Onitshaënsem; 2) venerabilem Fratrem Ioseph Brendanum Whelan a titulari Ecclesia Tidditana ad cathedralem Ecclesiam Owerriensem; 3) venerabilem Fratrem Iacobum Moynagh a titulari Ecclesia Lambaesitana ad cathedralem Ecclesiam Calabarensem;

4) venerabilem Fratrem Petrum Rogan a titulari Ecclesia Acmoniensi ad cathedralem Ecclesiam Bueaënsem; 5) venerabilem Fratrem Leonem Taylor a titulari Ecclesia Vartanensi ad metropolitanam Ecclesiam Lagosensem; 6) venerabilem Fratrem Thomam Hughes a titulari Ecclesia Neptensi ad cathedralem Ecclesiam Ondoënsem; 7) venerabilem Fratrem Patritium Ioseph Kelly a titulari Ecclesia Thignicensi ad cathedralem Ecclesiam Urbis Beninensis; 8) venerabilem Fratrem Gulielmum Thomam Porter a titulari Ecclesia Urusitana ad metropolitanam Ecclesiam Litoris Capitis; 9) venerabilem Fratrem Adulphum Noser a titulari Ecclesia Capitoliensi ad cathedralem Ecclesiam Accraënsem; 10) venerabilem Fratrem Hubertum Ioseph Paulissen a titulari Ecclesia Pomariensi ad cathedralem Ecclesiam Kumasiensem; 11) venerabilem Fratrem Gerardum Bertrand a titulari Ecclesia Abitinensi ad cathedralem Ecclesiam Tamalensem; 12) venerabilem Fratrem Ioseph Geraldum Holland a titulari Ecclesia Ammaedarensi ad cathedralem Ecclesiam Ketaënsem; 13) venerabilem Fratrem Ambrosium Kelly a titulari Ecclesia Altavensi ad cathedralem Ecclesiam Liberae Urbis et Boënsem. Volumus vero ut omnes Vicarii Apostolici ad metropolitanas vel ad cathedrales Ecclesias e titularibus Ecclesiis ita translati, antequam suae sedis canonicam capiant possessionem fidelitatis iuramentum in manibus alicuius, quem maluerint, catholici Antistitis, gratiam et communionem cum Apostolica Sede habentis, iuxta statutam formulam praestent, huiusque exemplar, sui dictique Antistitis subscriptione ac sigillo munitum, ad S. Congregationem de Propaganda Fide quam primum transmittant; a catholicae autem fidei professione renovanda eos suprema auctoritate Nostra dispensamus, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegatum Apostolicum vel illum qui in exsecutionis actu Delegationi praesit, deputamus eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et illi onus imponimus ad praefatam S. Congregationem de Propaganda Fide omnium actorum peractae exsecutionis exemplar, quam primum fas erit, transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis

vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quod spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus, per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die duodevicesima Aprilis mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

† Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc., *Dec. Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 45. – Al. Trussardi.

III

DE HUNGTUNG
(HOMTOMENSIS)

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE HUNGTUNG IN SINIS IN DIOECESIM ERIGITUR, HOMTOMENSEM NOMINE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad episcopalis hierarchiae in Sinis institutionem persequendam, quam Apostolicis sub plumbo Litteris *Quotidie Nos,* undecima die Aprilis mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo sexto datis, incepimus, sane congruum visum est Praefecturam Apostolicam de Hungtung, quae postremis hisce annis per sollertes cleri saecularis sinensis, cui commissa est, curas non mediocre in catholica religione provehenda, Deo favente, suscepit incrementum, ad dioecesis gradum et dignitatem extollere. Venerabiles itaque Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacro Consilio a Fide Propaganda praepositi, precibus annuentes venerabilis Fratris Antonii Riberi, Archiepiscopi titularis Darensis, in Sinis Internuntii Apostolici, in generalibus comitiis die tertia vertentis mensis habitis, omnibus mature perpensis, ac certa scientia, ut meritae laudis testimonium quoque detur cleri saecularis sinensis praesbyteris inibi adlaborantibus et animus simul addatur ad novos maioresque in dies exantlandos labores, facultatibus utentes sibi a Nobis concessis per totum hunc iubilarem annum valituris, Apostolicam quam supra diximus Praefecturam de Hungtung in dioecesim, iisdem ac antea limitibus circumscriptam, nomine vero *Homtomensem* ab illius urbe principe *Hungtung* appellandam, extulerunt et erexerunt. Dioecesim sic constitutam suffraganeam metropolitanae Ecclesiae Taeiuenensi constituerunt; Episcopi vero sedem in praefata *Hungtung* urbe fixerunt, quae proinde ad civitatis episcopalis gradum et dignitatem evehitur; Antistitis autem cathedram in ecclesia inibi exstante, quae eiusdem urbis habetur princeps, statuerunt.

Quum vero locorum et temporis adiuncta haud permittant quominus capitulum cathedrale modo erigatur, indulserunt ut pro canonicis ad iuris tramitem consultores dioecesani eligantur et adhibeantur. Ad novae porro dioecesis stabilitatem tuto firmiterque procurandam praeceperunt ut seminarium continuo habeatur pro iuvenum in spem Ecclesiae succrescentium institutione. Dioecesis autem episcopalis mensam praeter Praefecturae bona iam existentia, oblationes fidelium, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, nec non Curiae emolumenta constitui decreverunt. Nos vero omnia uti supra a Sacra Congregatione de Propaganda Fide statuta et decreta suprema auctoritate Nostra rata habemus et confirmamus ac proinde novam dioecesim Homtomensem harum Litterarum vi erectam et constitutam decernimus et declaramus. Eidem igitur Cathedrali Ecclesiae eiusque pro tempore Episcopis Homtomensibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores, insignia et gratias, quibus ceterae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur et gaudent, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quod autem attinet ad huius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Ad omnia vero quae hisce Litteris disposita et constituta sunt exsecutioni mandanda, venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Sinis Internuntium Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu Internuntiaturae praesit, deputamus eique necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus facimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad S. Congregationem de Propaganda Fide quamprimum transmittendi. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides quae hisce praesentibus ostensis haberetur. Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere volumus atque decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Nemini ergo hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, confirmationis, concessionis, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare

praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die decima octava Aprilis mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

Vincentius Bianchi Cagliesi, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 63. - Al. Trussardi.

IV

SYRACUSANA
(RAGUSIENSIS)

A SYRACUSANAE ARCHIDIOECESIS TERRITORIO PARS SEIUNGITUR, QUAE IN NOVAM ERIGITUR DIOECESIM, RAGUSIENSEM NUNCUPANDAM: QUAE TAMEN ARCHIDIOECESI IPSI SYRACUSANAE AEQUE PRINCIPALITER PERPETUO UNITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad dominicum gregem satius pascendum faciliusque regendum Romanus Pontifex novas dioeceses constituere, pro supremo sibi divinitus concredito munere, satagit, si id necessarium seu maxime opportunum duxerit. Quum itaque Archidioecesis Syracusana, per interiectam dioecesim Netensem in duas sit partes divisa, quarum una ab altera seiuncta ac separata exstet; cumque disiecta territorii pars, quae septem magnis constat oppidis et Ragusiam urbem veluti centrum habet, nimis ab archiepiscopali sede ita distet ut Syracusanus Archiepiscopus disperdito suo gregi, uti muneris est, nequeat advigilare eiusque necessitatibus consulere et oves suas frequenter visitare easque contra errorum perniciem peropportune communire; cumque insuper sacerdotibus ac fidelibus ibi degentibus difficile evadat cum proprio Pastore crebrius communicare ob grave itinerum impendium viarumque difficultates,

enixae ad Apostolicam Sedem delatae sunt preces ut pars illa archidioecesis Syracusanae territorii in novam erigatur dioecesim. Postremis autem hisce annis cum in territorio illo nova constituta sit provincia civilis, cuius caput est Ragusia urbs, impensiores eadem de causa ad Nos postulationes pervenerunt, necessitates christifidelium ibidem commorantium deferentes. Feliciter simul contigit ut nonnulli Ragusienses cives per testamentum vel syngrapham bona aliquot, oblationes et subsidia ad novam erigendam dioecesim suppeditaverint, immo amplia aedificia concesserint, quae ad episcopales aedes, ad Curiae episcopalis officia et ad dioecesanum Seminarium constituendum inserviant.

Quae omnia Nos perpendentes, et praecipue spirituali illius regionis fidelium curae providere cupientes, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Negotiis Consistorialibus et Ecclesiasticis Extraordinariis praepositorum consilio, oblatis Nobis precibus libenter annuere censuimus.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia ac de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ea quae sequuntur statuimus et decernimus.

1. Totum territorium, quod est intra limites actualis provinciae civilis Ragusiensis et ad ecclesiasticum archiepiscopi Syracusani regimen pertinet, septem oppida, quae vulgo audiunt *Ragusa, Acate, Chiaramonte Gulfi, Comiso, Monterosso, S. Croce Camerina, Vittoria*, comprehendens, ab archidioecesi Syracusana una simul cum omnibus paroeciis in oppidis illis exstantibus, distrahimus et in novam erigimus dioecesim, *Ragusiensem* nuncupandam.

2. Dioecesim hanc ita noviter erectam suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Syracusanae, eamdemque aeque principaliter perpetuo unimus Ecclesiae Syracusanae, ita ut illa iurisdictioni, regimini atque administrationi subsit Antistitis Syracusani, qui exinde Archiepiscopus Syracusanus et Episcopus Ragusiensis nuncupabitur. Proinde venerabilis Frater Hector Baranzini, hodiernus Archiepiscopus Syracusanus, harum earumdem Litterarum vi, posthac Archiepiscopus Syracusanus et Episcopus Ragusiensis habeatur et sit. Ad novam vero dioecesim Ragusiensem aptius utiliusque regendam, eidem Syracusano et Ragusiensi Antistiti Episcopus dabitur Auxiliaris, qui in urbe Ragusia habitualem habebit residentiam, cum munere Vicarii Generalis.

3. Novae dioecesis sedem Ragusiae statuimus, quae civilis provinciae eiusdem nominis est caput, sacrarum aedium et monumentorum splendore, civium frequentia, cultu et pietate potissimum commendatae.

4. Ecclesiam porro Deo in honorem S. Ioannis Baptistae dicatam, in qua paroecialia officia exercentur, ad Cathedralis Ecclesiae dignitatem et gradum evehimus, eodem titulo et invocatione, paroeciali officio servatis; eidemque omnia tribuimus iura, honores, insignia, favores, gratias, privilegia, quibus ceterae cathedrales ecclesiae earumque Praesules iure communi pollent.

5. Capitulum autem Canonicorum, ad sacrorum canonum normam, quam primum constituendum statuimus.

6. Mandamus insuper ut, quam primum fieri poterit, Seminarium dioecesanum iuxta Iuris Canonici praescripta et normas a S. Congregatione de Seminariis et Universitatibus Studiorum traditas erigatur.

7. Quod vero ad huius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servari iubemus quae sacri canones praescribunt.

8. Quod autem ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici eidem Ecclesiae censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt.

9. Episcopalem novae huius dioecesis mensam constituent Curiae emolumenta et oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis erecta est praeberi solent, praeter illa quae ad hunc finem iam collecta et apparata sunt.

10. Iubemus demum ut documenta omnia et acta, novam istam dioecesim eiusque clericos et fideles respicientia, a Cancellaria archidioecesis Syracusanae, quam primum fas erit, dioecesis Ragusiensis Curiae tradantur, in huius archivo religiose servanda.

Ad quae omnia exsequenda deputamus dilectum Filium Nostrum Ernestum S. R. E. Cardinalem Ruffini, Archiepiscopum Panormitanum, cum potestate subdelegandi alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, cumque facultate dirimendi controversias, si quae in exsecutionis actu oriturae sint, eidemque onus imponimus, omnibus ut supra peractis, ad S. Congregationem Consistorialem authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar quamprimum transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac pote-

statis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, unionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et volutatis Notrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die sexta Maii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Vincentius Bianchi Cagliesi, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 35. - Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

SANCTUS GERARDUS MAIELLA, C., CORATENSIS CIVITATIS, INTRA FINES TRANENSIS ARCHIDIOECESIS POSITAE, CAELESTIS PATRONUS AEQUE PRINCIPALIS CUM SANCTO CATALDO DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — « Simplices sicut columbae » asseclas suos esse voluit Christus Dominus et reapse multi « in simplicitate cordis » ad altissimam pervenerunt sanctitatem, quin immo, « quasi stellae in perpetuas aeternitates » fulgentes, multos in eadem etiam nunc « erudiunt ». Fulget sane clareque micat Juvenis ille, Gerardus Maiella, qui, Christi vestigiis arcte inhaerens, sancti Episcopi et Ecclesiae Doctoris Alfonsi Mariae de Ligorio disciplinae et institutioni humillime subiectus, Deum quam maxime colendo, Augustissimum Eucharistiae Sacramentum impensissime adorando, Mariam Virginem sicut Matrem amando, in sanctitudinis semitis mirabiliter profecit multisque claruit portentis. Nec illi, a tanto Magistro ac Patre edocto, peculiaris erga Apostolicam Petri Cathedram Romanumque Pontificem observantia defuit, quae contra ipsius aetatis nefarias novatorum doctrinas constans ac praecipua et Conditoris et eiusdem Congregationis a Sanctissimo Redemptore nuncupatae laus fuit atque gloria. Haud mirum proinde, si tanta sanctitatis altitudo, tanta mentis simplicitas animique demissio impensam apud fideles excitaverint pietatem aestuantemque Fidem. Quas quidem iugiter ostenderunt hodieque ostendunt, prout Nobis innotuit, incolae civitatis « Corato », in Tranensi Archidioecesi, qui, Religiosis Viris e memorata Congregatione, iam inde a saeculo XVIII, praeeuntibus ac moderantibus, ipsum sanctum Gerardum Maiella, una cum sancto Cataldo, veluti Caelestem Patronum pie colunt. Quibus rebus mature perpensis, Venerabilis Frater Reginaldus Ioseph Maria Addazi, Archiepiscopus Tranensis et Barolensis nec non Nazarenus atque Administrator perpetuus Vigiliensis Ecclesiae, impensa non modo civium, sed etiam amplissimi Ecclesiae Cathedralis Canonicorum Collegii, utriusque Cleri nec non summi Civitatis Moderatoris vota excipiens, enixas Nobis deprompsit preces ut Sanctum Gerardum Maiella Coratensis civitatis Compatronum benigne riteque renuntiare dignaremur. Nos vero, certa spe freti Coratensem populum contra infensas cum « materialismi » tum « protestantismi » doctrinas, per Italicas quoque plagas hisce vel nostris

temporibus impie grassantes, eiusdem sancti Iuvenis exemplis et patrocinio in avita fide confirmatum iri, huiusmodi supplicationibus annuendum perlibenter censuimus. Audito quoque Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Sanctum Gerardum Maiella Coratensis civitatis, intra fines Archidioecesis Tranensis positae, Caelestem Patronum aeque principalem, seu Compatronum, una cum Sancto Cataldo, facimus, declaramus atque constituimus, omnibus et singulis honoribus et privilegiis liturgicis adiectis, quae praecipuis locorum Patronis rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XXVIII mensis Octobris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

II

BASILICAE MINORIS HONORIBUS DECORATUR TEMPLUM B. MARIAE VIRGINIS DE MERCEDE, IN CIVITATE VULGO DICTA « JEREZ DE LA FRONTERA » INTRA FINES ARCHIDIOECESIS HISPALENSIS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quidquid ad divinum fovendum cultum pietatemque in Almam Deiparam Mariam auctitandam a Romanis Pontificibus sapienter est institutum, servantes, sacras Aedes, quas apud Christianam plebem singulari esse in honore novimus atque pretio, titulis quoque ac privilegiis solemus decorare. Harum in numerum merito referendum videtur Templum Beatae Mariae Virgini in civitate, « Jerez

de la Frontera » quam appellant, intra fines Hispalensis Archidioeceseos, dicatum, quod anno MDXV eo structurae genere, quod Gothicum vocitant, est conditum atque a Sodalibus Ordinis Beatae Mariae Virginis de Mercede sedula cura custoditur. Quam quidem Ecclesiam Christifideles e finitimis quoque regionibus turmatim solent adire ut, iniqua pressi fortuna doloribusque quibuslibet vexati, divinae largitatis pie supplicent Sequestrae. Quo ergo tanta Dei Genetricis religio majora in dies caperet incrementa atque Templum, quod diximus, potioris fulgeret honoris ornamento, dilectus filius hodiernus Prior coenobii Ordinis Beatae Mariae Virginis de Mercede, eodem in loco, impensis a Nobis precibus flagitavit, ut Aedem illam Basilicam Minorem renuntiare dignaremur. Nos autem, illustria ejus praeconia reputantes atque cultum Caeli Reginae magis magisque provehere cupientes, hujusmodi vota, Dilecti Filii Nostri Petri Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Segura y Sáenz, Archiepiscopi Hispalensis, amplissimo commendationis officio suffulta, animo libenti decrevimus explere. Quapropter, collatis consiliis cum Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia et matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, memoratam Ecclesiam Beatae Mariae Virginis de Mercede, in civitate vulgo dicta « Jerez de la Frontera », intra fines Archidioeceseos Hispalensis exstantem, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afficimus ac decoramus, omnibus juribus ac privilegiis adjectis quae Templis, hoc honore insignibus, rite competunt. Contrariis quibuslibet non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces jugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite judicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XI mensis Novembris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae Negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

ECCLESIA CATHEDRALIS DIOECESEOS PUTEOLANAE TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS DITATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Nitore caeli ut sub meridie serenissimi collustratam, pelagus urbem Puteolanam demulcet, quam ut « litora mundi hospita » majorum nostrorum aetas efferebat. Totius enim orbis commercia amoenus ejus et accommodus excipiebat portus, unde Urbi, cunctis fere gentibus imperanti, omnis rerum copia suppeditabatur. Hoc autem nomine emporium istud, frequens ac nobile, inclaruit magis, quod vel primis Ecclesiae temporibus in eo est constitutum Crucis salutiferae vexillum. Namque probe scimus Sanctum Paulum Apostolum, Romam iter facientem, eodem appulisse, « ubi inventis fratribus », rogatus est ut maneret apud eos dies septem. Praeterea, saeviente impiorum rabie, plures huius urbis cives, divina dogmata effuso sanguine firmantes, pulcherrima tulisse trophaea historiae prodiderunt. Huic igitur Fidei Christianae stationi antiquissimae inde a saeculo quarto sua erat Ecclesia Cathedralis, Sancto Stephano dicata, in cuius locum suffecta sunt octavo Templum Sanctissimae Trinitatis atque, post annum millesimum, eodem honore insignis, Aedes Sancto Proculo, Puteolano Martyri, sacra, expurgato ibi vetere fano quod L. Calpurnius divis Romae et Augusto excitarat. Hodierna denique Ecclesia princeps, supra parietinas prisci Templi Christiani exstructa ab integro, de summitate urbis prominet, columnis, secundum morem Corinthium excisis, atque contignatione prioris delubri ab exteriore parte manifesto honestata. Mediam eiusdem Aedis portam, arte, quae « Baroca » audit, expolitam admodum, magni omnes faciunt neque minus aulam, satis productam et sublimem, propter decus eximium atque formam demirantur, unde haud perperam factum est ut moles haec egregia publicis Italicae nationis accenseretur monumentis. Singula quaeque persequentes, altare maius ceterasque aras, absida, thronum Episcopi, affabre compositum, quae marmore vario omnia renident, suggestum, genere « Romanico », quod dicunt, sane conspicuum, organum quoque pergrande ac durateis signis eisque inauratis, rutilans, maxime commendant; in sacello Augusti Sacramenti, specie et splendore affluente, Tabernaculum, gemmarum fulgore coruscans, praedicant, quod quidem columellis suffulcitur e lapide caesio. Ceterum Imagines, sive scalpro fictae sive coloribus expres-

sae, quae in Templo hoc cernuntur, in haud mediocre eius ornamentum vertunt atque laudem. Quae Aedes, titulo Beatissimae Virginis Mariae in caelos assumptae, dedicata, sacris etiam ritibus illustris est, ad quos duodecim Canonici aliique Sacerdotes ministerio assiduo incumbunt; memoratu dignum festum Sancti Proculi, magna vi Clericorum ac Christifidelium celeberrimum, sollemni pompa atque caerimonia die decima sexta mensis Novembris ibidem recoli quotannis. Quibus omnibus perpensis, votis quoque obsecundans Canonicorum Collegii, Presbyterorum, piarum sodalitatum ab Actione Catholica, urbis moderatorum omnisque populi, Venerabilis Frater Alfonsus Castaldo, Episcopus Puteolanus, humiles ad Nos preces detulit, ut Ecclesiam Cathedralem, quam diximus, dignitate Basilicae Minoris condecorare dignaremur. Nos autem, quo Fides, antiquitus recepta, apud eius loci incolas revirescceret etiam, Beatissimae Matris Mariae cultus maiora in dies caperet incrementa Temploque huic venerando plus accederet honoris, supplicationes eiusmodi libenter et ultro statuimus admittere. Quapropter, audito Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno et Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Cathedralem dioeceseos Puteolanae honoribus et privilegiis *Basilicae Minoris* afficimus ac cumulamus. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere Ecclesiaeque Cathedrali Puteolanae memoratae nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis Novembris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

IV

SANCTUS IOANNES BAPTISTA DE LA SALLE, C., OMNIUM MAGISTRORUM PUERIS ADULESCENTIBUSQUE INSTITUENDIS PATRONUS CAELESTIS PRAECIPUUS CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoria. — Quod ait Sanctus Bonaventura, « ille solus verus est doctor, qui potest speciem imprimere et lumen infundere et virtutem dare cordi audientis », cogitatione et mente hisce temporibus vel maxime est complectendum, quibus disciplinam puerilem non solum a morum conformatione saepenumero videmus alienam, sed etiam, si Dei religionisque accedit despectio, ad animarum perniciem interdum plurimum valere. Itaque Sancta Mater Ecclesia sollicito amore eos prosequitur, quorum est adulescentes ad humanitatem instituere, quippe cum ex illis civitatis Christianae salus et incrementum pendeant non parum. Atque exstitit vir, sanctitatis et ingenii laude apprime commendatus, Joannes Baptista de La Salle, qui ipse ac per Sodalitatem a se conditam pueros optimis formavit et adhuc format praeceptis atque institutis, quique eo est progressus, ut in studiorum domiciliis, « Seminaires de maîtres d'école pour la Campagne » nuncupatis, ludi magistros ad tam grave munus, praesertim inter rusticos exsequendum, rite compararet; unde huiuscemodi scholas, e quibus magistri ipsi proficiscuntur, et quae jam ubique invaluerunt, iure meritoque repetas ab illo. Ceterum praeclarus idem artis educandi auctor officium docendi tanti aestimavit, ut Sodales, quorum Pater erat, sacerdotio nollet initiari, ne a disciplina avocarentur, immo hanc sentiret multum posse ad virtutem atque sanctitatem. Ut ergo ii qui pueros et adulescentes doctrina erudiunt, vel hanc vitae viam ingrediuntur, habeant e quo similitudinem ducant, quemque intuentes, ipsius mores effingant imitando et exprimant, Institutum Fratrum Scholarum Christianarum per Postulatorem Generalem enixas ad Nos preces detulit, ut Sanctum Ioannem Baptistam de La Salle, quinquagesimo etiam expleto anno e quo a fel. mem. Leone Pp. XIII. Decessore Nostro, inter Sanctos est relatus, omnium Magistrorum, utriusque sexus, ordinis ecclesiastici vel laicorum, sive in hoc munere versentur sive ad id ineundum studia exerceant, Caelestem apud Deum Patronum renuntiare dignemur. Nos autem, Christianae institutioni iuventutis primas partes tribuendas esse rati, quo ii, quibus puerilium animorum tractatio est mandata vel qui ad hoc vitae genus persequendum informantur, potiorem causam habeant et invitamentum, ut

tanto officio secundum religionem atque fidem satisfaciant, haec vota ita volumus explere ut quae libentissime. Quapropter, collatis consiliis cum Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Sanctum Ioannem Baptistam de La Salle, Confessorem, omnium Magistrorum pueris adulescentibusque instituendis Praecipuum apud Deum Caelestem Patronum constituimus et declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus coetuum Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere : suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contingerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis Maii, in festo Sancti Ioannis Baptistae de La Salle, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD EM̃UM P. D. HENRICUM TIT. S. PETRI IN MONTE AUREO S. R. E. PRESB. CARDINALEM PLA Y DENIEL, ARCHIEPISCOPUM TOLETANUM, QUINQUAGESIMUM SACERDOTII ANNUM FELICITER IMPLETURUM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Ea quidem sacrorum Antistitibus identidem eveniunt, quae quum sint ipsa laetitiae plena fidelesque ad publicas gratae studiosaeque voluntatis suae

significationes mirifice incendant, quasdam veluti requietis solaciique moras quotidianae vitae curis laboribusque interponunt. Hasce profecto opportunitates ille habet natalis tuus, quem agnovimus in medium Iulium mensem proximum incidere, quinquagesimus videlicet sacerdotalis muneris; cuius sane eventi faustitatem Nosmet secundis votis augere exoptamus. In comperto enim est, quam multa, quam praeclara in animarum bonum atque profectum hoc haud brevi temporis intervallo perfeceris. Ipse, in alma hac Urbe sacris litteris doctrinisque expolitus ac sacerdotio initiatus, aetate florens in patrio Seminario Barcinonensi sacros alumnos docuisti et quaestionibus socialibus peculiaria studia et sollicitudines impendisti, moderamen quoque commentarii hebdomadalis « El Social » alacriter sustinendo. Deinde episcopali dignitate exornatus, primo quidem in dioecesi Abulensi, tum in Salmantina, denique in praenobili ista sede Toletana, pastorali fungens officio, singulari inbubuisti cura in opificum praesertim utilitatem, in constituendas sodalitates Actionis Catholicae, cuius fuisti impiger praeco et fautor, cuiusque etiam pro universa Hispania regimen suscepisti. Praeclarae autem tuae ducitur laudi, Salmaticensem Universitatem, inlustre bonarum artium domicilium, denuo aperuisse, Seminarium clericorum Toletanum pluresque ecclesias aedesque paroeciales, infando civili bello deletas, iterum aedificasse, aliasque, infestis telis vulneratas, ad pristinum splendorem restituisse. Neque id minus in doctrinae munerisque pastoralis laude ponendum, quod plura edidisti opera ad religionem populi fovendam, ad rerum historiam et disciplinas philosophicas illustrandas. Tibi igitur, Dilecte Fili Noster, de tam diuturno ac frugifero sacro ministerio vehementer gratulamur optamusque, ut proximi eventus celebratio te sinat communis laetitiae significationibus in Domino frui et in spem uberrimae a Domino mercedis erigat. Interea tibi facultatem libenter damus, ut, statuta die, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, peculiaribus servatis normis ad Sacrum Iubilaeum attinentibus. Superni denique praesidii conciliatrix praecipuaeque Nostrae caritatis testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, Dilecte Fili Noster, cunctoque clero ac populo tuae vigilantiae tradito, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXIX mensis Iunii, in festo Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

II

AD REV. P. FRIDERICUM SCHWENDIMANN, S. I., MODERATOREM GENERALEM DELEGATUM CONSOCIATIONIS AB APOSTOLATU ORATIONIS: OB « CRUCIATAM PRECUM PIORUMQUE POENITENTIAE OPERUM » IN SACRUM VERTENTEM ANNUM AB EADEM CONSOCIATIONE INDICTAM.

PIUS PP. XII

Dilecte fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Non sine peculiari animi delectatione agnovimus, consociationem istam ab Apostolatu Orationis in Sacrum vertentem Annum, Nostris monitis studiose obsequentem, indixisse veluti « Cruciatam precum piorumque poenitentiae operum », ut divinae misericordiae generi humano, tot conflictationibus dilaniato angustiisque graviter laboranti, copiosiores arcessantur. Omnes autem, qui sacrum eiusmodi certamen inire volunt, curare praesertim debent, ut semel saltem in hebdomada sacrificio Missae intersint deque altari libent, quam Communionem reparatricem vocant, et Mariale Rosarium, quantum fieri potest collecta domi familia, quotidie recitent. Iam vero ex omnibus partibus terrarum orbis, ut libentissime accepimus, non modo ii, qui Apostolatui Orationis inscripti sunt, sed bene multi e ceteris fidelibus pio supplicationum certamini hilares nomen dederunt. Itaque multis in regionibus ipsis cohortantibus sacrorum Antistitibus sociisque Actionis Catholicae enixe adiuvantibus, maiore frequentia et impensiore studio religionis pietatisque officia celebrantur, praecipue in honorem sacrorum Cordium Iesu et Mariae, quae, quasi pacis et caritatis vexilla, sunt omnibus gentibus ostensioni attollenda. Dum igitur de fructibus hucusque perceptis tibi cunctisque ab Apostolatu Orationis sodalibus ex animo gratulamur, firmiter fore confidimus, ut plura alia fidelium agmina in generosum precationum expiationisque operum certamen quam primum alacriter descendant. Hoc enim consequendis finibus a Nobis per Annum Sacrum propositis plane ac mirifice respondet. Qua quidem laetissima spe erecti, in auspicium caelestium donorum, inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, dilecte fili, tuisque consiliorum laborumque sociis et universis « Cruciatae precum » adscriptis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die I mensis Iulii, in festo Pretiosissimi Sanguinis D. N. I. C., anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

III

AD PARTICIPANTES CONVENTUI XXI UNIVERSALI SODALITATIS, CUI NOMEN « PAX ROMANA », AMSTELODAMI COADUNATOS.

A Nos chers Fils et chères Filles du Congrès Mondial de Pax Romana. — Nous venons à vous avec joie, chers Fils et chères Filles qui, sous la présidence du Cardinal Archevêque d'Utrecht, êtes assemblés dans l'antique cité d'Amsterdam pour le XXIème Congrès Mondial de Pax Romana. Et Notre première parole sera pour invoquer sur les travaux que vous inaugurez l'abondance des dons spirituels de lumière et de force !

Aujourd'hui, en effet, votre titre d'étudiants et d'intellectuels catholiques est lourd de responsabilités, comme il le fut rarement au cours de l'histoire ; et c'est pourquoi, dans le pacifique combat pour la défense et le rayonnement de la vérité, Nous voux exhortons, selon les termes mêmes de l'Apôtre, « à tenir bon dans un même esprit, luttant de concert et d'un cœur unanime pour la foi de l'Evangile, sans vous laisser intimider en rien par les adversaires » (Philip. 1, 27-28). S'il en était d'ailleurs besoin, le programme de vos diverses réunions Nous serait une preuve que vous ne vous dérobez ni aux problèmes qui s'imposent à la pensée moderne, ni, en particulier, aux tâches qui incombent aux penseurs chrétiens. Soyez-en félicités, et que les vœux du Père Commun vous soient le gage d'un labeur fraternel et fructueux.

Dans l'unité de votre double Mouvement International, vous symbolisez à Nos yeux non seulement la diversité des professions littéraires et scientifiques qui se partagent le champ de l'activité intellectuelle, mais encore la richesse ancestrale des traditions propres à chacune de vos contrées d'origine ; votre seule présence, au surplus, témoigne des patients efforts de tant de prêtres et de laïques qui, en chaque ville, chaque université, ont suscité ces groupes d'Action Catholique dont la vitalité reste la condition et la garantie de la valeur de votre Assemblée. Aussi, en saluant le Congrès de Pax Romana, Nous voyons se profiler à vos côtés l'immense foule de Nos fils, les étudiants et les intellectuels catholiques du monde entier : à eux tous, comme à vous-mêmes, Nous rappelons, comme une impérieuse exigence, ces deux devoirs : présence à la pensée contemporaine, service de l'Eglise.

Oui, soyez partout présents à la pointe du combat de l'intelligence, à l'heure où celle-ci s'efforce d'envisager les problèmes de l'homme et de la nature aux dimensions nouvelles où ils se posent désormais. Nul,

sans doute, ne se dissimule les écueils particuliers qui guettent aujourd'hui l'esprit humain du fait de l'ampleur des questions soulevées ; et pourtant, les fils de l'Eglise pourraient-ils délaisser la recherche et la réflexion, quand précisément des applications désordonnées de la science et les prestiges du relativisme philosophique ébranlent, en des esprits fragiles et inquiets, les principes les plus fondamentaux et les valeurs les plus essentielles?

Que votre présence en cette arène de la pensée y porte au contraire un témoignage de fermeté et de prudence. Le progrès scientifique ne saurait comme tel déconcerter le croyant qui, bien plutôt, se plaît à le servir et salue en toute découverte une éclatante manifestation de la sagesse et de la grandeur du Créateur. Mais, face à la séduction des systèmes nouveaux, il est plus que jamais nécessaire, pour l'avenir même de l'esprit, d'assurer les bases d'une saine philosophie et d'affirmer la transcendance de la vérité ; hors de là, la raison humaine ne peut que s'affoler dans l'instabilité, à moins qu'elle ne s'érige elle-même en principe suprême, contempteur des droits souverains de Dieu.

Que votre présence y porte également un témoignage de charité et d'union : sans doute l'ampleur du savoir contemporain exige-t-elle désormais, sur le seul plan des connaissances techniques, une collaboration, trop souvent paralysée, hélas ! par des considérations étrangères au souci de la vérité. Mais, plus encore, l'urgence des problèmes humains posés à notre génération appelle tous les esprits droits et sincères à la communauté des efforts dans la compréhension réciproque : étudiants de divers pays, intellectuels catholiques de toutes professions, multipliez entre vous, autour de vous, les échanges fructueux et les contacts pacificateurs !

Une telle action et de tels témoignages sont déjà, à vrai dire, de la part de catholiques appréciés pour leur compétence et leur conscience, un authentique service de l'Eglise.

Mais ce service vous l'accomplirez plus précisément encore dans le cadre de votre profession, en apportant à l'élaboration de la pensée chrétienne l'appoint nécessaire de vos expériences et de votre culture. Aujourd'hui, les théologiens catholiques doivent pouvoir compter sur Nos fils, savants ou techniciens, philosophes ou juristes, historiens, sociologues ou médecins, pour fournir à leur travaux l'assise de connaissances profanes éprouvées. Au sein de l'Eglise et en votre qualité d'intellectuels, c'est là votre mission privilégiée.

Et c'est pourquoi, ce service vous l'occomplirez avec le sens de votre responsabilité, mais aussi d'un cœur filial et avec une confiante docilité.

L'enseignement que l'Eglise vous délivre, les directives qu'elle vous impose parfois, sont pour vos labeurs autant de sources de fécondité, autant de garanties de sécurité, autant d'assurances de vraie liberté. Nous souhaitons de tout cœur que, dans l'exercice de votre tâche professionnelle, vous découvriez chaque jour davantage avec quel respect et quelle vigilance l'Eglise maternelle soutient vos efforts en ces temps difficiles que vous vivez.

A ces conditions, étudiants et intellectuels chrétiens, vous participerez selon votre propre vocation à l'œuvre de la Rédemption, dans le monde qui naît sous nos yeux. La coopération à cette œuvre de salut — dont vous avez tenu à faire le thème central de votre Congrès — n'exige-t-elle pas, en effet, que vous vous insériez au cœur même de l'effort intellectuel contemporain, à l'image du Christ, en tout semblable à nous, hormis le péché? Et n'exige-t-elle pas également que vous portiez, féconde en vos esprits, la vertu salvatrice de ce Christ, seul Rédempteur, dont la vie nous est communiquée dans l'Eglise!

Poursuivez donc vos travaux, animés d'un même esprit, forts d'une même espérance, sûrs de la confiance que vous font l'Eglise et son chef. C'est en gage de Notre paternelle bienveillance et de Nos vœux que Nous vous accordons de grand cœur une large Bénédiction Apostolique, source de grâces abondantes sur vos personnes et vos labeurs.

Du Vatican, le 6 Août 1950.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIO

Ad christifideles, qui Romae convenerant ad Canonizationem Beatae Mariae Annae a Iesu De Paredes celebrandam. *

Como remate de una serie de tan solemnes canonizaciones, hemos tenido el consuelo de colocar la aureola de la santidad sobre las sienes de una gran heroína de la América hispánica, Mariana de Jesús de Paredes, la « Azucena de Quito ».

No se trata ahora de una fundadora ilustre, come S. Emilia de Rodat; ni de una personalidad de perfiles históricos, como S. Antonio M. Claret; ni de un apóstol de la caridad, como S. Bartolomea Capitanio o S. Vicenta Gerosa; ni de una Reina, como S. Juana de Francia; ni de un

* Habita die 10 Julii mensis a. 1950.

campeón de los derechos de la Iglesia, como S. Vicente M. Strambi; ni de una mártir de la pureza virginal, como S. María Goretti. Pero se trata, en cambio, de alguien que es, en cierto sentido, como la frase final de una sinfonía, que recoge todos los temas, tomando de cada uno algo de su característica, para componer la armonía maravillosa de su espíritu.

La historia de Mariana de Jesús de Paredes es muy breve. Vástago de una noble familia de origen español, en cuyo arbol genealógico se entremezclan Andalucía y Castilla, nace en Quito en 1618. Hay desde el primer momento en su alma toda la suavidad de aquel clima, toda la claridad de aquel cielo y toda la gracia de sus palmeras y de sus flores. Prodigio de piedad, por la precoz madurez de su espíritu, alrededor de los diez años se liga con los votos de pobreza, castidad y obediencia; se ve que el esqueje arrancado del tronco ibérico era fuerte y la tierra del Nuevo Mundo, generosa. El ejemplo de los misioneros la arrebata, le enciende el alma y la llena de altísimos deseos, que se concretan en fervorosas oraciones, en contemplaciones extraordinarias y otros dones místicos, simultaneados con tales austeridades que su sola enumeración causaría profundo estupor. Víctima de amor primero, acaba sus días como holocausto de caridad en 1645, ofreciendo su vida por su pueblo. Y cuando la tierra dejaba de temblar y la peste se disolvía en el aire, ella exhalaba el último suspiro entre deliquios inefables, pero revestida siempre de ásperos cilicios. No tenía más que veintiseis años.

No vivió en un claustro, porque la Providencia la quería en medio del mundo; pero aspiró a la perfección, como pudiera hacerlo la religiosa más observante. No fué figura histórica; pero es hoy el honor de una nación ilustre, que la aclama su « heroína nacional ». No dedicó exclusivamente sus horas a la caridad; pero al fin dió su vida por sus hermanos. Amó a la Iglesia como el más celoso defensor de sus derechos y la honró con sus virtudes. Finalmente, no fué inmolada por el furor ajeno, pero supo bien mortificarse con mano propia.

Aprendan todos en esta Santa el inmenso poder de la virtud cristiana, capaz de hacer madurar un espíritu, con más vigor que el sol quiteño hace madurar los frutos opimos de la tierra ecuatoriana. Aprenda el mundo las energías que se esconden en la oración y en el sacrificio. Aprendan los epicúreos de siempre que la meta de los espíritus se encuentra al fin del camino escondido, en que el amor busca el dolor para superar las ataduras materiales, Aprende la joven moderna y mundana lo que en su mismo ambiente puede hacer un alma enamorada del Señor. Y cuantos hoy viven en la plena luz de la devoción al Corazón Sacra-

tísimo de Jesús, admiren los atisbos de esta víctima inocente, que en los albores del siglo diecisiete supo hacer ya de la reparación el centro de su espiritualidad.

Pero es evidente que no podríamos poner fin a estas palabras sin dirigirnos de modo especial a la nobilísima representación ecuatoriana aquí presente, formada por tan digna parte de su Episcopado, con centenares de sus fieles, y presidida por una Embajada Extraordinaria, en la que figuran nombres cuyos méritos no Nos son desconocidos.

Mariana de Jesús de Paredes es ejemplo para todos, pero de manera especial para vosotros, amados hijos ecuatorianos. Muchas veces las alternativas contingentes de la política de cada día pueden imprimir a los criterios directivos tales oscilaciones, que se lleguen a ver en peligro valores tan fundamentales como la educación cristiana. No lo permitáis vosotros, antes bien exigid para vuestras generaciones futuras una formación encuadrada por las virtudes que hicieron grande a vuestra Santa; proponed a vuestros hijos el modelo perfecto de vuestra « heroína nacional », Santa Mariana de Jesús de Paredes.

A ella, amados hijos, os encomendamos, mientras que, con verdadera efusión de Nuestro afecto paternal, os bendecimos, rogándoos que llevéis también Nuestra Bendición a vuestras patrias y a vuestros hogares, como prenda del amor del Vicario de Cristo.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

SOCIIS SODALITATIS IUVENUM OPERARIORUM CHRISTIANORUM (J. O. C.), OB QUINA LUSTRA AB EADEM SODALITATE CONDITA IN URBE « BRUXELLES » COADUNATIS. *

Beminde Kajotters en Kajotsters, Beminde Oudkajotters en Oudkajotsters. — Wij weten dat gij zeer talrijk zijt op dit Jubelcongres! En daarom willen wij in uw eigen taal U eerst groeten, danken en zegenen! Wij zegenen U, kajotters en kajotsters; U, vaders en moeders met uwe talrijke kinderen; U, priesters en kloosterlingen; U allen die reeds de rijkste vrucht zijt der kajottersbeweging.

Chers Fils, chères Filles de la Jeunesse Ouvrière Chrétienne. — Il y a plus d'un an, Nous vous écrivions Notre joie à la pensée de la coïncidence providentielle de vos fêtes jubilaires avec l'Année Sainte. Au-

* Datus die 3 Septembris mensis a. 1950.

jourd'hui, en cette rencontre internationale qui groupe, sur le sol de Belgique — berceau du jocisme —, des milliers de délégués venus de tous les continents, Nous voulons vous exprimer de vive voix les sentiments qui emplissent Notre cœur paternel à l'occasion du vingt-cinquième anniversaire de votre mouvement.

Si Nous Nous tournons vers le passé, un réconfortant spectacle s'offre à Nos regards. Tant de prêtres, de religieux et de religieuses issus de vos rangs et donnés à l'Eglise ; des milliers de foyer ouvriers chrétiens avec leur couronne d'enfants ; des chefs, formés selon votre esprit, à la tête de puissantes organisations ouvrières et jusque parmi les hommes de gouvernement ; une jeunesse enfin, prête à renouveler son engagement d'apostolat au service de ses frères et sœurs de travail. Quelle magnifique réponse à l'appel de Notre vénéré Prédécesseur et à Notre propre attente, quelle garantie pour la rechristianisation de la classe ouvrière dans le monde, pour la prospérité de vos patries, pour l'avenir de l'Eglise!

Oui, dans la J. O. C., s'exécute heureusement le mot d'ordre donné depuis longtemps par l'Eglise : celui de l'apostolat de l'ouvrier par l'ouvrier. Aujourd'hui que votre Congrès offre dans une vue d'ensemble le beau tableau du passé et la vision d'un avenir plein d'espérance, Nous désirons, le regard fixé à la fois sur votre haut idéal et sur les conditions actuelles du monde des ouvriers dans ses rapports avec les autres classes du peuple, recommander à vos méditations les deux considérations suivantes.

1. La pensée qui a suscité votre mouvement et la fin qui le règle sont aujourd'hui, à certains égards, passés dans le courant des idées, même en dehors des sphères catholiques, à savoir qu'il s'agit de l'âme des travailleurs, de son orientation, de son progrès. Et les matérialistes eux-mêmes, qui se flattaient naguère de satisfaire ses aspirations, en préconisant la lutte des classes, en viennent maintenant à vouloir donner à l'ouvrier une valeur culturelle.

De là, devoir pour la J. O. C., d'une attentive vigilance, le lá également l'occasion très favorable de son succès.

Devoir de vigilance pour ce motif que certains milieux où l'on s'occupe du monde ouvrier, du point de vue de la culture, sont les représentants de la conception d'une vie purement terrestre, étrangère à la religion et à l'Eglise. Il en résulte pour vous la nécessité de veiller à maintenir inviolable la juste ligne de démarcation.

Cette situation est aussi, disions-Nous, une occasion des plus favorables au succès. Prétendre fournir à l'ouvrier des valeurs spirituelles comme une denrée importée du dehors, sera toujours une tâche vaine

et décevante. Un seul trait d'union joint intérieurement l'ouvrier au monde de l'esprit, c'est son fonds religieux, l'étincelle divine qui sommeille au plus intime de son être : l'éveiller, l'attiser est le seul moyen de le soulever au-dessus du matérialisme vulgaire et de l'utilitarisme. Telle est la tâche que le Seigneur vous confie et dont il vous offre en ce moment l'heureuse opportunité. Profitez-en, ne laissez point passer stérile la grâce de votre vocation!

2. Il est nécessaire d'intégrer avec sagesse et discernement l'apostolat des ouvriers dans l'économie générale de l'apostolat de l'homme moderne. Et cela Nous amène à vous mettre en garde contre une méprise trop courante malheureusement, même parmi les catholiques, c'est à dire contre la classification des âmes en catégories. Non, il n'y a pas deux sortes d'hommes, les ouvriers et les non-ouvriers. Penser ainsi, c'est se leurrer sur l'aspect actuel de la question sociale, c'est faire preuve d'une myopie intellectuelle indigne d'un catholique ; c'est se bercer de la fâcheuse illusion que l'Eglise ne gagnera les ouvriers qu'à la condition de se plier à toutes les exigences, fussent-elles les plus irréalisables.

Or, l'Eglise ne peut s'écarter de la droite ligne de la justice et de la charité, de l'ordre naturel et surnaturel. L'Eglise ne peut se dissimuler que ce qui éloigne d'elle une portion notable du monde ouvrier est cela même qui lui aliène aussi bien des esprits dans les autres classes de l'humanité moderne, et cela c'est le dépérissement des âmes exsangues, vidées de toute sève spirituelle et religieuse, victimes d'une épidémie qui sévit sur tant d'hommes d'aujourd'hui. Fantômes d'hommes qui, jamais las de fréquenter cinémas et champs de sports, jour et nuit gavés de nouvelles futiles, d'illustrations pimentées, de musique légère, sont intérieurement trop vides pour prendre intérêt à s'occuper d'eux-mêmes. Peut-on dire de ceux-là qu'ils vivent au milieu du monde, mais supérieurs au monde? eux que le courant du monde emporte à la dérive, passifs comme des cadavres au fil de l'eau? Il se peut le grand nombre d'entre eux ne soient pas foncièrement hostiles à la religion ; mais — et c'est presque pire — ils sont incapables de la comprendre. Quelle différence avec les chrétiens qui, comme tels et conscients de vivre entre les mains de Dieu, dominent la vie, leur propre vie! Eux, au contraire, la supportent et, suivant l'expression du poète, « passent comme un troupeau les yeux fixés à terre » (Musset, *Poèsies nouvelles, L'espoir en Dieu*).

Quant à vous, Jocistes, dès l'origine vous avez vu dans l'ouvrier un tout vivant et indivisible. Aussi avons-Nous confiance en vous, en votre apostolat, spécialisé, mais inséré à sa place dans l'apostolat total de l'Eglise d'aujourd'hui. En un geste de filiale piété dont Nous Nous som-

mes particulièrement réjoui, vous avez tenu à inaugurer ce Congrès par la Consécration du Jocisme international et de la jeunesse ouvrière au Cœur Immaculé de Marie. Comment pourrions-nous douter des fruits de grâces qu'un tel acte de foi et d'amour ne saurait manquer de répandre sur vos personnes, sur votre travail et votre action?

Nous prions Dieu, par l'intercession de la Très Sainte Vierge, de bénir votre mouvement et sa croissante extension : que, par chacun de ses membres, la Jeunesse Ouvrière Chrétienne porte à travers les pays son vivant témoignage de la présence du Christ et de l'Eglise dans les milieux ouvriers; qu'elle y répande son esprit de fraternité chrétienne entre tous les jeunes travailleurs, quelle que soit leur race ou leur couleur ; qu'elle y crée un esprit de collaboration entre les professions et entre les classes sociales ; qu'elle s'offre enfin à notre monde troublé comme un ferment de charité et de paix!

C'est à toutes ces intentions, chers jocistes et chers Aumôniers, que de tout cœur, en gage de Nos encouragements et de Notre affection, Nous vous donnons Notre paternelle Bénédiction Apostolique.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

VELITERNA - TERRACINENSIS

DECRETUM

DE FINIUM DIOECESIUM CIRCUMSCRIPTIONE

In agro Pontino ad fines dioecesium Veliternae et Terracinensis — cui, ut est compertum, aeque principaliter sunt unitae dioeceses Setina et Privernensis — territoria late patent iam palustria et insalubria, in quibus exstant, inter cetera, pagus *Turris Trium Pontium* iuxta flumen Nimpharum et pagus *S. Donati* ad rivum Martinum, praedictas dioeceses hinc indeque attingentia, finibus tamen numquam presse circumscriptis.

Cum labores apte suscepti, ad arvorum cultum inibi instaurandum, haud plures ante annos sint confecti, cumque civilis ditionis fines itidem sint statuti ita ut locus *Turris Trium Pontium* communitati « Latinae » pertineat, quae in dioecesi Veliterna exstat, locus autem *S. Donati* communitati « Sabaudiae » quae in Terracinensi dioecesi, succrescente in dies incolarum frequentia, de dioecesanis quoque finibus disceptari coepit.

Sententia rogati clarissimi viri in re historica et in re iuridica periti, cum alii aliter rem considerarent, in idem non convenerunt et certos fines inter utramque dioecesim nullimode discernere licuit.

Hac de re ab Apostolica Sede expostulatum est ut sua auctoritate rem dirimere vellet et fines ecclesiasticos tandem determinaret.

Porro SS.mus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, christifidelium illic commorantium bono, prae primis, et disciplinae ecclesiasticae consulere cupiens, oblatis precibus benigne annuendum censuit.

Quapropter idem SS.mus Dominus, re mature perpensa, habitoque favorabili voto infrascripti Em.mi Domini a Secretis huius Sacrae

Congregationis Consistorialis, statuere dignatus est ut fines dioecesium Veliternae et Terracinensis, quoad supradicta territoria iidem sint ac in civili ditione contingat.

Ideoque territorium *Turris Trium Pontium* qua communitati « Latinae » spectans, dioecesi Veliternae aggregatum censeatur et sit, territorium vero *S. Donati,* qua communitati « Sabaudiae » pertinens, dioecesi Terracinensi, mutatis hac ratione finibus praedictarum dioecesium.

Proinde posthac dioeceses Veliternam et Terracinensem dividet linea, uti prostat in adnexo exemplari, quae a via ferrea « Roma-Napoli » descendit ad flumen seu « Canale » *Nimpharum,* dein secus flumen *Nimpharum* usque ad *viam Appiam,* dein *via Appia* usque ad « Bocca di Fiume » et per viam « Miliaria 45 » pervenit ad flumen *Xistum* et ad rivum *Martinum* usque ad mare.

Quibus super rebus praesens edi iussit Consistoriale Decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae forent.

Ad haec autem perficienda idem Ssmus Dominus Noster deputat Emum ac Revmum Patrem Dominum Clementem S. R. E. Cardinalem Micara, Episcopum Veliternum, eique tribuit facultates necessarias et opportunas ad effectum de quo agitur etiam subdelegandi quemlibet maluerit virum ecclesiasticum in dignitate constitutum, cum onere quamprimum mittendi ad Sacram Congregationem Consistorialem et ad Curiam Episcopalem Terracinensem authenticum exemplar actus peractae exsecutionis. Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 19 Martii, anno iubilari, 1950.

✠ Fr. A. I. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

Ioseph Ferretto, *Substitutus*

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Pius Divina Providentia Pp. XII, successivis Decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

die 18 Iulii 1950. — Cathedrali Ecclesiae Bakeriensi praefecit R. D. Franciscum P. Leipzig, parochum ecclesiae B. Mariae Virginis in urbe, vulgo Eugene, archidioecesis Portlandensis in Oregon.

— Titulari episcopali Ecclesiae Acalissensi R. P. Thomam F. Mark-

ham, Protonotarium Apostolicum *ad instar* et parochum ecclesiae S. Petri in urbe, vulgo Lowell, archidioecesis Bostoniensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Richardi Iacobi Cushing, Archiepiscopi Bostoniensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Hadrianopolitanae in Pisidia R. D. Leonem A. Pursley, parochum ecclesiae S. Ioannis Baptistae in urbe Wayne Castrensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Francisci Noll, Episcopi Wayne Castrensis.

die 19 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Kilmorensi R. P. Augustinum Quinn, Antistitem Urbanum, Vicarium Generalem archidiocesis Armachanae et parochum ecclesiae S. Petri in urbe, vulgo Drogheda.

— Cathedrali Ecclesiae Elphinensi R. D. Vincentium Hanly, canonicum et administratorem ecclesiae cathedralis Elphinensis.

die 25 Iulii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Chalcedonensi R. P. Guidonem Tonetti, Antistitem Urbanum et Praepositum Basilicae S. Gaudentii in civitate Novariensi, quem constituit Praelatum Ordinarium Praelaturae *nullius* S. Luciae et insuper Coadiutorem *cum iure successionis* Exc. P. D. Angeli Paino, Archiepiscopi Messaniensis et Archimandritae SSmi Salvatoris.

die 8 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Cremensi R. D. Iosephum Piazzi, Parochum Ecclesiae S. Hilarii in civitate Cremonensi.

die 21 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Bassianensi R. P. Albertum Martin, Antistitem Urbanum et Vicarium Generalem dioecesis Nicoletanae, quem deputavit Coadiutorem *cum iure successionis* Exc. P. D. Albini Lafortune, Episcopi Nicoletani.

die 24 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Bullensi R. P. Merlinum Iosephum Guilfoyle, Antistitem Urbanum et Officialem Tribunalis archidioecesis S. Francisci in California, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Iosephi Mitty, Archiepiscopi S. Francisci in California.

die 8 Septembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Lambaesitanae R. P. Vincentium Iacono, Protonotarium Apostolicum *ad instar* participantium et Vicarium Generalem dioecesis Agrigentinae, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Baptistae Peruzzo, Episcopi Agrigentini.

die 14 Septembris. — Metropolitanae Ecclesiae Rheginensi et Cathedrali Ecclesiae Bovensi, unitis *in personam,* R. D. Ioannem Ferro, ex Ordine Clericorum Regularium a Somascha, Provincialem Liguriae et Pedemontis et Parochum ecclesiae S. Mariae Magdalenae in civitate Genuensi.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DE WINDHOEK - LIVINGSTONEN.

DECRETUM

DE VICARIATUUM FINIUM IMMUTATIONE

Cum in plenariis comitiis, die 6 Martii vertentis anni habitis, Praefectura Apostolica de Victoria Falls in Rhodesia Septentrionali Africae Orientalis ditionis Britannicae, Patribus ex Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum concredita, ob laeta religioni comparata incrementa, in Vicariatum Apostolicum, Livingstonensem nomine, ab Emis ac Revmis Patribus huius Sacrae Congregationis de Propaganda Fide regimini praepositis evecta fuisset, visum est praelaudatis Emis Patribus, in eodem plenario coetu, memorati Vicariatus fines, ad evangelizationem faciliorem reddendam, mutare.

Quamobrem, cum omnia mature perpendissent atque favorabile tum Exc. P. Dni Davidis Mathew, Archiepiscopi tit. Apameni in Bithynia atque Apostolici Africae Orientalis et Occidentalis Britannicae Delegati, tum Exc. P. Dni Martini Lucas, Archiepiscopi tit. Adulitani atque Apostolici in Africa Meridionali Delegati, votum audissent, partem orientalem districtus, cui nomen « Caprivi Strip », ad Vicariatum Apostolicum de Windhoek, Patribus e Congregatione Oblatorum B. M. V. Immaculatae commissum, hucusque pertinentem atque « Eastern Caprivi Strip » appellatam, a memorato Vicariatu de Windhoek distrahendam atque Vicariatui Apostolico Livingstonensi adnectendam consuerunt, ita ut Kwando flumen (quod alias Chobe vel Linyanti vel Mashi vocatur) in illa territorii parte inter duos memoratos Vicariatus limitem deinceps constitueret.

Quam Emorum Patrum sententiam Sacra haec Congregatio de Propaganda Fide, de mandato Ssmi Domini Nostri Pii Div. Prov. Papae XII, vigore scilicet facultatum sibi specialiter concessarum, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 10 Martii anno Iubilaei 1950.

✠ P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

II

HANOIENSIS

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DE HANOI, DEINCEPS « HANOIENSIS » APPELLANDUS, CLERO SAECULARI INDIGENAE CONCREDITUR.

Cum in Vicariatu Apostolico iam de Hanoi dicto, qui deinceps Hanoiensis nuncupabitur, in Indosinensibus regionibus, Patribus Societatis Parisiensis missionum ad exteras gentes hucusque commisso, ob adsiduum laborem constantemque zelum eorundem Patrum clerus indigena ita auctus sit ut ad regimen eiusdem Vicariatus Apostolici Hanoiensis suscipiendum per se ipse aptus sufficiensque evaserit, Emi ac Rmi Patres huic Sacro Consilio Fidei Propagandae praepositi, in plenariis comitiis die III mensis Aprilis vertentis anni habitis, praefatum Vicariatum Apostolicum Hanoiensem, per obitum Excmi Dni Francisci Chaize, praedictae Societatis sodalis, in praesens vacantem, clero saeculari Indosinensi concredendum censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam Ssmus D. N. Pius Div. prov. Papa XII, in Audentia diei XVIII eiusdem mensis Aprilis, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum confici et publici iuris fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus eiusdem Sacra Congregationis de Propaganda Fide, die XVIII mensis Aprilis a. D. 1950.

✠ P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*

III

DE BENUE - DE OGOJA - DE KADUNA - DE JOS

DECRETUM

PRAEFECTURAE APOSTOLICAE DE BENUE, DE OGOJA, DE KADUNA ET DE JOS DEINCEPS RESPECTIVE « OTURKPOËNSIS », « OGOJAËNSIS », « KADUNAËNSIS » ET « JOSENSIS » APPELLABUNTUR.

Cum in Africa Occidentali ditionis Britannicae Hierarchia Episcopalis in missionibus catholicis, ob laeta religioni comparata incrementa, erecta fuisset, Emi ac Revmi Patres huius Sacri Consilii Christiano

Nomini Propagando regimini praepositi, in iisdem plenariis comitiis die 3 Aprilis mensis vertentis anni habitis, in quibus Hierarchia, quam diximus, instituta est, quaedam circa nomina Praefecturarum quoque Apostolicarum, quae novis illis Dioecesibus finitimae sunt, mutanda esse censuerunt.

Quapropter, re mature perpensa, Praefecturas Apostolicas de Benue et de Ogoja, quae finitimae sunt Dioecesibus Provinciae Ecclesiasticae Nigeriae Orientalis, respective « *Oturkpoënsem* » et « *Ogojaënsem* », Praefecturas vero de Kaduna et de Jos quae Dioecesibus Provinciae Ecclesiasticae Nigeriae Occidentalis finitimae sunt, respective « *Kadunaënsem* » et « *Josensem* » deinceps appellandas, Praefecturae vero Apostolicae Oyoënsis, quae Lagosensis archidioeceseos et Ondoënsis dioeceseos territoriis fere undique circumdatur, hodiernum nomen retinendum esse censuerunt.

Quam Eñorum Patrum sententiam in audentia diei 18 eiusdem mensis et anni Ssño Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, ratam habere et confirmare dignatus est praesensque ad rem Decretum confici iussit.

Datum ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 18 Aprilis mensis anno Iubilaei 1950.

P. Card. Fumasoni Biondi, *Praefectus*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

IV

de KOANGO - de KISANTU - de COQUILHATVILLE

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM VICARIATUUM

Cum ob territorii Vicariatus Apostolici Leopoldopolitani, Congregationi Immaculati Cordis Mariae concrediti, divisiones per tempora peractas districtus urbis, in qua Ordinarius residet, a reliquo territorio ad ipsum Vicariatum pertinente, separatus mansisset cumque limites eiusdem Vicariatus ecclesiastici civilibus districtuum limitibus non amplius responderent, visum est Sacrae huic Congregationi de Propaganda Fide incommodis, quae memoravimus, remedium afferre.

Itaque Eñi ac Revñi Patres Cardinales eiusdem S. Consilii regi-

mini praepositi, in plenariis comitiis, die 22 Maii huius anni habitis, cum rem mature perpendissent atque favorabile Delegationis Apostolicae in Congo Belgico votum audivissent, a Vicariatu Apostolico de Koango et Vicariatu Apostolico de Kisantu, Societati Iesu commissis, parvam portionem, in occidentali eorundem Vicariatuum parte sitam, item a Vicariatu Apostolico de Coquilhatville, Missionariis Sacratissimi Cordis Iesu concredito, exiguam territorii linguam in meridionali parte, ad occidentem versus, eiusdem Vicariatus sitam, ita distrahendas et Vicariatui Apostolico Leopoldopolitano adnectendas esse censuerunt, ut huius limites in illis territorii partibus cum Vicariatibus, quos diximus, deinceps hi haberentur: quoad *Vicariatum Apostolicum de Koango* spectat: cursus fluminis Likulu ex sua confluentia cum flumine Kasai usque ad suas scaturigines; exinde linea recta usque ad scaturigines fluminis Tua; inde linea recta usque ad fontes fluminis Dweme, quod ortum ducit prope limitem Vicariatus Apostolici de Kisantu; quoad *Vicariatum Apostolicum de Kisantu* spectat: e fontibus fluminis Mfuna, ubi Vicariatus Leopoldopolitanus Vicariatum de Matadi tangit, linea recta ab occidente ab orientem versus usque ad confluentiam fluminis Ndjili et fluminis Didingi; dein cursus huius postremi fluminis; exinde ex istius fontibus linea recta usque ad confluentiam fluminum « Black-River » et Lumene; illinc linea recta usque ad scaturigines fluminis Dweme, usque ad novos limites cum Vicariatu de Koango; quoad *Vicariatum Apostolicum de Coquilhatville* spectat: a loco intersectionis primi gradus latitudinis australis cum gradu 18°9' longitudinis orientalis, a capite rivuli Lonkoi septemtrionem versus, linea recta usque ad confluentiam rivuli Pili cum rivulo Londo; dein cursus rivuli Londo usque ad eiusdem scaturigines; inde rivulus Loole usque ad locum ubi confluit cum rivulo Lonkoi maiore et rivulo Dwali; inde, orientem versus, cursus Dwali integer; dein a fontibus rivuli Dwali linea ducta per caput rivulorum Mokondu et Ipeke, usque ad fontes rivuli Botifili, unde fines praesentes communes Vicariatuum, de quibus agitur, inveniuntur.

Quam Emorum Patrum sententiam Sacra haec Congregatio de Propaganda Fide, de mandato Ssmi D.N. PII Div. Prov. Papae XII, vigore scilicet facultatum sibi ab Eodem specialiter concessarum, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum ex Aedibus eiusdem Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 24 Maii anno Jubilaei 1950.

P. Card. Fumasoni Biondi, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto della Segreteria di Stato, in data 31 agosto 1950, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare l'Emo e Revmo Signor Cardinale Giacomo de Barros Camara, Arcivescovo di San Sebastiano di Rio de Janeiro, *Membro della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

Parimenti, con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Prelati Domestici di Sua Santità:

16 luglio 1948. Monsig. Wolf Luigi A., della diocesi di Cleveland.
30 gennaio 1949. Monsig. Wechner Bruno, dell'amministrazione apostolica di Innsbruck.
12 maggio » Monsig. Camara Helder, dell'arcidiocesi di S. Sebastiano di Rio de Janeiro.
22 » » Monsig. Fuchs Vincenzo, della diocesi di Würzburg.
30 » » Monsig. Teare Howard Giovanni, della diocesi di Cleveland.
» » » Monsig. Poll Giuseppe, della diocesi di Ratisbona.
12 ottobre » Monsig. Egan Daniele J., della diocesi di London (Can.).
» » » Monsig. McCarthy Tommaso, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pitre Gilberto P., della medesima diocesi.
27 dicembre » Monsig. Remban Philipose, dell'arcidiocesi di Trivandrum (Siro-Malankar.).
» gennaio 1950. Monsig. De Berardinis Giustino, dell'arcidiocesi di Chieti.
15 febbraio » Monsig. Bureau Giuseppe Aderville, dell'arcidiocesi di Québec.
» » » Monsig. Fortin Alfonso, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Grenier Enrico, della medesima arcidiocesi.
18 » » Monsig. Bluteau Simone, della diocesi di Chicoutimi.
» » » Monsig. Morin Luca, della medesima diocesi.
5 marzo » Monsig. O'Mara Giovanni, dell'arcidiocesi di S. Germano di Rimouski.
17 » » Monsig. Pesaresi Giuseppe, della diocesi di Osimo.

17 marzo 1950. Monsig. Minella Ernesto, della diocesi di Feltre.
» » » Monsig. Slongo Antonio, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Palatini Emilio, della diocesi di Belluno.
» » » Monsig. Santin Angelo, della medesima diocesi.
2 aprile » Monsig. Maradei Costantino, della diocesi di Guayana.
» » » Monsig. Cabrera Ilario, dell'arcidiocesi di Caracas.
» » » Monsig. Pellin Gesù Maria, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Rafferty Giuseppe, dell'arcidiocesi di Sydney.
» » » Monsig. Conaghan Dionigi, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Bond Edmondo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. McGuire Ugo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. McAuliff Edoardo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Sherin Giovanni, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. O'Regan Riccardo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Bartlett Geraldo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Pulido Mendez Giuseppe R., dell'arcidiocesi di Merida.
6 » » Monsig. Szabó Francesco, della diocesi di Alba Reale.
17 » » Monsig. Fuentes Figueroa Giuliano, dell'arcidiocesi di Caracas.
23 » » Monsig. D'Agata Alfio (Roma).
28 » » Monsig. Tardella Venanzio, dell'arcidiocesi di Camerino.
16 maggio » Monsig. Bakose Giovanni, dell'arcidiocesi di Bagdad dei Siri.
» » » Monsig. Di Carlo Andrea, dell'arcidiocesi di Monreale.
26 » » Monsig. Happe Augusto, della diocesi di Ventimiglia.
31 » » Monsig. Martin Cirillo G., dell'arcidiocesi di Halifax.
4 giugno » Monsig. Scarpa Giuseppe, del patriarcato di Venezia.
6 » » Monsig. Salzano Giuseppe, dell'arcidiocesi di Napoli.
» » » Monsig. Santoni Alfredo, della diocesi di Jesi.
7 » » Monsig. D'Mello Raimondo, della diocesi di Allahabad.
12 » » Monsig. Géfin Giulio, della diocesi di Sabaria.
» » » Monsig. Gyöngyös Francesco, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Diederichs Bonifacio, dell'arcidiocesi di S. Bonifacio.
» » » Monsig. Paillé Clodoveo, della medesima arcidiocesi.
24 » » Monsig. De Carolis Mariano (Roma).
1 agosto » Monsig. Marolleau Giorgio, dell'arcidiocesi di Parigi.
» » » Monsig. Conespel Du Mesnil Francesco, della diocesi di S. Brieuc.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

13 settembre 1939. Monsig. Dieguez Manuel, dell'arcidiocesi di Guadalajara.
29 ottobre 1947. Monsig. Straubinger Giovanni, della diocesi di Rottenburgo.
13 dicembre 1948. Monsig. Cowderoy Cirillo Corrado, della diocesi di Southwark.
30 gennaio 1949. Monsig. Schnitt Giuseppe, dell'arcidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Danler Giuseppe, dell'amministrazione apostolica di Innsbruck.
» » » Monsig. Resch Giuseppe, della medesima amministrazione apostolica.
19 febbraio » Monsig. Wendel Adolfo, dell'arcidiocesi di Colonia.
17 marzo » Monsig. Batka Giuseppe, della diocesi di Litoměřice.
» » » Monsig. Pitschmann Giuseppe, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Richta Edoardo, della medesima diocesi.
2 maggio » Monsig. Faith Stefano, della diocesi di Scepusio.
» » » Monsig. Padhajecky Myron, della diocesi di Prešov.
10 » » Monsig. Groetsch Ermanno, della diocesi di Ratisbona.
12 » » Monsig. Streb Giuseppe, della diocesi di Fulda.
» » » Monsig. Bermudez Ortega Carlo, dell'arcidiocesi di Bogotà.
» » » Monsig. Restrepo Posada Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
20 » » Monsig. Castillo De Omena Giuseppe, della diocesi di Barra do Rio Grande.
» » » Monsig. Vilanova Segura Toribio, della medesima diocesi.
1 giugno » Monsig. Erazo Agostino, dell'arcidiocesi di Santiago del Cile.
» » » Monsig. Fuenzalida Gioacchino, della medesima arcidiocesi.
31 luglio » Monsig. Ferreira De Silva Giuseppe M., della diocesi di Oporto.
6 agosto » Monsig. Moss Tapajos Giuseppe M., dell'arcidiocesi di S. Sebastiano di Rio de Janeiro.
» » » Monsig. de Abreu Macedo Antonio, della diocesi di Niterói.
12 ottobre » Monsig. Barbosa De Moura Giulio, della diocesi di Campos.
» » » Monsig. Barbosa Coelho Giasone, della medesima diocesi.
» » » Monsig. dos Reis Michele, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Do Amaral Ornelas Giuseppe, della diocesi di Guaxupé.

12 ottobre 1949. Monsig. Grella Riccardo, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Puntel Silvio, della medesima diocesi.
20 dicembre » Monsig. McCarthy Tommaso, dell'arcidiocesi di Los Angeles.
22 » » Monsig. Roy Aycock Leo, della diocesi di Alexandria (U.S.A.).
» » » Monsig. Biever Clarenzio Nicola, della diocesi di Rapid City.
» » » Monsig. Feuerbach Leone Silvestro, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Leahy Guglielmo Patrizio, della medesima diocesi.
» » » Monsig. McGuill Guglielmo E., della medesima diocesi.
» » » Monsig. Gaynor Lorenzo E., della diocesi di El Paso.
» » » Monsig. Geary Eugenio, della medesima diocesi.
23 gennaio 1950. Monsig. Amezcua Carlo, della diocesi di Chihuahua.
» » » Monsig. Talamas Camandari Emanuele, della medesima diocesi.
5 marzo » Monsig. Greene Guglielmo, dell'arcidiocesi di Nuova York.
17 » » Monsig. Minervini Altieri Gaetano, della diocesi di Cassano all'Ionio.
» » » Monsig. Ronzon Achille, della diocesi di Belluno.
» » » Monsig. Sciacchitano Antonino, della diocesi di Lipari.
» » » Monsig. Pante Giuseppe, della diocesi di Feltre.
25 » » Monsig. Durastante Giuseppe, della diocesi di Rieti.
31 » » Monsig. Boffa Corrado, dell'arcidiocesi di Cincinnati.
» » » Monsig. Asplan Raffaele A., della medesima arcidiocesi.
2 aprile » Monsig. Alvarado Gesù Maria, della diocesi di Barquisimeto.
» » » Monsig. Castillo Francesco Di Paola, dell'arcidiocesi di Caracas.
» » » Monsig. Henriquez Luigi E., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Lizardi Raimondo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Dunne Carlo, dell'arcidiocesi di Sydney.
» » » Monsig. McElligot Roberto, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Wallace Tommaso, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Cusack Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Tuomey Patrizio, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. McGovern Giovanni Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Flanagan Patrizio, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Kerr Francesco, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Veech Tommaso, della medesima arcidiocesi.

6 aprile 1950. Monsig. Navagh Giacomo C., della diocesi di Buffalo.
» » » Monsig. Schieder Giuseppe E., della medesima diocesi.
» » » Monsig. McLaughlin Bernardo J., della medesima diocesi.
» » » Monsig. Kosa Francesco, della diocesi di Alba Reale.
» » » Monsig. Kukera Pietro, del vicariato apostolico di Masaka.
» » » Monsig. Mpagi Giuseppe, del medesimo vicariato apostolico.
» » » Monsig. Mukasa Maurizio, del medesimo vicariato apostolico.
» » » Monsig. Semogegere Timoteo, del medesimo vicariato apostolico.
11 » » Monsig. Crovini Mario, della diocesi di Fidenza.
17 » » Monsig. Chiti Gino, della diocesi di Prato.
» » » Monsig. Del Prete Antonio, della diocesi di Aversa.
» » » Monsig. Radicioni Vincenzo, dell'arcidiocesi di Ancona.
» » » Monsig. Tien Giuseppe, dell'arcidiocesi di Kaifeng.
23 » » Monsig. Barilla Francesco, della diocesi di Brooklyn.
» » » Monsig. Genova Vincenzo, della medesima diocesi.
28 » » Monsig. Falchetti Castro, dell'arcidiocesi di Camerino.
» » » Monsig. Giacobini Nicola, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Loreti Ferruccio, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Marinangeli Attilio, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Marucci Alfredo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Rossi Renzo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Salvatori Cherubino, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Sestili Aleandro, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Timperi Augusto, della medesima arcidiocesi.
29 » » Monsig. Maltoni Costante, della diocesi di Bertinoro.
1 maggio » Monsig. Olivari Francesco, della diocesi di Livorno.
5 » » Monsig. Croteau Vittoriano, dell'arcidiocesi di Ottawa.
8 » » Monsig. Andrianopoli Luigi, dell'arcidiocesi di Genova.
12 » » Monsig. Molnàr Giulio, della diocesi di Alba Reale.
16 » » Monsig. Mercuri Nicola, della diocesi di Narni.
» » » Monsig. Romanello Attilio, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Bonilli Pietro, dell'arcidiocesi di Spoleto.
» » » Monsig. Scarponi Pacifico, della medesima arcidiocesi.
23 » » Monsig. Maldonado Francesco, dell'arcidiocesi di Caracas.
31 » » Monsig. Fraccalvieri Pietro, dell'arcidiocesi di Bari.
» » » Monsig. Peticchi Francesco, dell'arcidiocesi di Spoleto.
4 giugno » Monsig. Cornacchia Giuseppe, della diocesi di Faenza.
6 » » Monsig. Fazi Ulderico, della diocesi di Jesi.
» » » Monsig. Federico Francesco, della diocesi di Caltanissetta.

7 giugno 1950. Monsig. Giardina Carmelo, della diocesi di Noto.
» » » Monsig. Murana Francesco, della medesima diocesi.
13 » » Monsig. Galluzzi Benedetto, della diocesi di Recanati-Loreto.
17 » » Monsig. Ferritto Lucio, della diocesi di Alife.
» » » Monsig. Benigni Aurelio, della diocesi di Jesi.
» » » Monsig. Boccio Amilcare, della diocesi di Tortona.
18 » » Monsig. Mosconi Paolo, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Accogli Luigi, dell'arcidiocesi di Otranto.
22 » » Monsig. Knox Giacomo, dell'Abbazia nullius di Nuova Norcia.
27 » » Monsig. Mosca Secondo, della diocesi di Pesaro.
» » » Monsig. Nardelli Agostino, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Vichi Enrico, della medesima diocesi.
8 luglio » Monsig. Blanco Giovanni, della diocesi di Noto.
17 » » Monsig. Mariani Goffredo, della diocesi di Civita Castellana.
1 agosto » Monsig. Roberti Vito, dell'arcidiocesi di Acerenza e Matera.
9 » » Monsig. Thomas Alberto Reuben Edoardo, dell'arcidiocesi di Sydney.

Camerieri segreti di spada e cappa soprannumerari di Sua Santità:

29 dicembre 1948. Al sig. Constable Maxwell Gerardo G., della diocesi di Portsmouth.
25 marzo 1950. Al sig. conte Pagello Ascanio, della diocesi di Vicenza.
17 aprile » Al nob. Ludovico dei Marchesi Doria Lamba, dell'arcidiocesi di Genova.
» » » Al sig. Bizzarri dei conti Luigi (Roma).
29 giugno 1949. Al sig. barone Dervaux Raimondo, della diocesi di Soissons.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di Sua Santità:

5 marzo 1950. Monsig. Frezza Pio, della diocesi di Civitavecchia.
4 aprile 1949. Monsig. Maresch Enrico, dell'arcidiocesi di Vienna.
16 maggio » Monsig. Bet Angelo, della diocesi di Vittorio Veneto.
1 giugno » Monsig. Groeger Giovanni, dell'arcidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Mayrhofer Edoardo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Sperl Alfredo, della medesima arcidiocesi.
12 » » Monsig. Nyeki Colomanno, della diocesi di Sabaria.
» » » Monsig. Winkler Giuseppe, della medesima diocesi.
27 » » Monsig. Mingucci Giuseppe, della diocesi di Pesaro.
» » » Monsig. Franca Elio, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore extra Urbem *di Sua Santità*:

1 giugno 1950. Monsig. Massa Michele, dell'arcidiocesi di Sorrento.

Camerieri d'onore di spada e cappa soprannumerari di Sua Santità:

27 marzo 1950. Al sig. Mannucci Guglielmo (Roma).
» aprile » Al sig. Bernabeo Romolo, dell'arcidiocesi di Lanciano.
23 » » Al sig. Phan Ngoc Pietro, del vicariato apostolico di Phat Diem.

Cappellani segreti d'onore di Sua Santità:

17 marzo 1950. Monsig. Torres Vincenzo, della diocesi di Chilapa.
12 giugno » Monsig. Süle Francesco, della diocesi di Sabaria.

Cappellano d'onore extra Urbem *di Sua Santità*:

25 marzo 1950. Monsig. Ajmino Vincenzo, della diocesi di Aosta.

An. et vol. XXXXII 2 Octobris 1950 (Ser. II, v. XVII) – N. 13

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

ADHORTATIO APOSTOLICA

AD CLERUM UNIVERSUM PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTEM: DE SACERDOTALIS VITAE SANCTITATE PROMOVENDA.

PIUS PP. XII

VENERABILES FRATRES AC DILECTI FILII
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Menti Nostrae vox resonat Divini Redemptoris Petro dicentis: « Simon Ioannis, diligis me plus his?... pasce agnos meos, pasce oves meas »;[1] itemque illa, qua idem Apostolorum Princeps Episcopos ac sacerdotes aetatis suae hisce verbis adhortabatur: « Pascite qui in vobis est gregem Dei, ... forma facti gregis ex animo ».[2]

Quae verba attento animo considerantes, praecipuas esse supremi ministerii Nostri partes putamus id efficere pro viribus, ut sacrorum Pastorum ac sacerdotum opera, quae christianum populum ad vitanda mala, ad superanda discrimina et ad sanctimoniam assequendam conducat oportet, efficacior cotidie fiat; quod quidem nostris praesertim temporibus necessarium est, dum adhuc gentes ac populi ob recens, immane bellum non modo gravibus difficultatibus vexantur, sed animorum etiam

[1] Cf. Ioann., XXI, 15 et 17.
[2] *I Petr.*, V, 2 et 3.

perturbatione acerrime afficiuntur; et dum catholici nominis hostes ob rerum adiuncta, in quibus civilis societas versatur, audaciores facti, homines a Deo et a Iesu Christo arcere exitiali odio obtectisque insidiis enituntur.

Christianae instaurationis necessitas, quam hodie boni omnes cernunt, Nos iubet mentem voluntatemque Nostram ad totius orbis sacerdotes potissimum convertere, quandoquidem novimus humilem, vigilem studiosamque eorum operositatem, qui, in media plebe cum vivant, eius aegritudines, poenas ac corporis animique angustias perspectas habent, posse evangelicis praeceptis omnium renovare mores, ac Iesu Christi « Regnum iustitiae, amoris et pacis » [3] firmissime in terris constabilire.

Verumtamen haud possibile est sacerdotale munus plenos nancisci effectus, qui aetatis huius nostrae necessitatibus omnino respondeant, nisi sacerdotes circumstanti populo insignis sanctitatis fulgore praeluceant; sintque digni « ministri Christi », fideles « dispensatores mysteriorum Dei »,[4] efficaces « Dei adiutores »,[5] ad omnes opus bonum instructi.[6]

Iamvero nullo Nos posse aptiore modo putamus universo clero gratam profiteri voluntatem Nostram — qui quidem quinquagesimo exeunte sacerdotii Nostri anno, per admotas ad Deum preces suam erga Nos pietatem testatus est — quam si clericos omnes ad illam assequendam sanctitudinem paterno adhortemur animo, sine qua concreditum eisdem ministerium frugiferum esse non potest. Annus Sacer, quem ea spe indiximus, ut omnium mores evangelicis praeceptis redintegrarentur, hoc imprimis afferat optamus, ut nempe, qui christiani populi sunt duces, ad virtutis verticem alacriore gradu contendant, atque ita animati, ita instructi, sibi creditum gregem Iesu Christi spiritu renovent.

Quodsi adauctae hodie christianae societatis necessitates in-

[3] Praef. Miss. in festo Iesu Christi Regis.
[4] Cf. *I Cor.*, IV, 1.
[5] Cr. *I Cor.*, III, 9.
[6] Cf. *II Tim.*, III, 17.

ternae perfectionis formam magis magisque a sacerdotibus postulant, animadvertentum tamen est eos, ex ipsius altissimi muneris natura divinitus accepti, sanctitatis officio teneri semper, ubique totisque viribus assequendae.

Quemadmodum Decessores Nostri peculiarique modo Pius X[7] et Pius XI [8] docuere, ac Nosmet ipsi in Encyclicis Litteris *Mystici Corporis* [9] et *Mediator Dei* [10] attigimus, sacerdotium utique magnum est donum Divini Redemptoris; qui quidem ut humani generis redemptionis opera, quam ipse e Cruce pendens consummavit, ad saeculorum usque occasum perpetuaretur, potestatem suam Ecclesiae commisit, quam unici aeternique sacerdotii sui participem esse voluit. Sacerdos veluti « alter Christus » est, cum indelebili sit charactere insignitus, quo viva Servatoris nostri quasi imago efficitur; sacerdos Iesu Christi partes agit, qui dixit: « Sicut misit me Pater, et ego mitto vos »; [11] « qui vos audit, me audit ».[12] Caelesti quodam instinctu eiusmodi ministerio augustissimo initiatus, « pro hominibus constituitur in iis, quae sunt ad Deum, ut offerat dona et sacrificia pro peccatis ».[13] Ad eum igitur accedat oportet quisquis Divini Redemptoris vitam vivere, atque vim, solacium animique alimentum accipere cupit; itemque ab eo opportuna remedia quaerat, quisquis a collapsis moribus ad frugem bonam reverti nititur. Itaque sacri omnes administri iure meritoque Apostoli gentium sententiam sibi tribuere queunt: « Dei... sumus adiutores ».[14]

Excelsa haec dignitas a sacerdotibus postulat ut gravissimo officio suo fidelitate summa respondeant. Cum divinae in terris provehendae gloriae ac mystico fovendo augendoque Christi

[7] Exhortatio *Haerent animo; Acta Pii X*, vol. IV, p. 237 sq.
[8] Litt Enc. *Ad catholici sacerdotii*, *A. A. S.*, XXVIII, 1936, p. 5 sq.
[9] *A. A. S.*, XXXV, 1943, p. 193 sq.
[10] *A. A. S.*, XXXIX, 1947, p. 521 sq.
[11] Ioann., XX, 21.
[12] Luc., X, 16.
[13] *Hebr.*, V, 1.
[14] *I Cor.*, III, 9.

Corpori inservire debeant, oportet omnino ita sanctitudinis fulgore praestent, ut per eos « Christi bonus odor » [15] usquequaque propagetur.

Eo ipso die, quo vos, dilecti filii, ad sacerdotale fuistis evecti munus, Episcopus sollemniter Deique nomine praecipuum a vobis exsequendum officium hisce verbis indicavit: « Agnoscite quod agitis, imitamini quod tractatis; quatenus mortis dominicae mysterium celebrantes, mortificare membra vestra a vitiis et concupiscentiis omnibus procuretis. Sit doctrina vestra spiritualis medicina populo Dei; sit odor vitae vestrae delectamentum Ecclesiae Christi; ut praedicatione atque exemplo aedificetis domum, id est familiam Dei ».[16] A peccatis omnino immunis, vita vestra, magis quam ea, quam christiani e laicorum ordine ducunt, abscondita sit cum Christo in Deo; [17] atque ita eximia illa virtute exornati, quam vestra exigit dignitas, humanae redemptionis opus perficiendum pergite, ad quod quidem sacerdotalis consecratio vos destinavit.

Hoc propositum est, quod vos ultro libenterque exsequendum suscepistis; sancti estote, quia, ut nostis, sacrum est ministerium vestrum.

I

Ex Divini Magistri sententia,[18] christianae vitae perfectio caritate erga Deum, erga proximos potissimum innititur, quae tamen flagrans, studiosa, operosa sit. Ea enim, si ita conformatur, omnes quodammodo amplectitur virtutes; [19] atque adeo iure meritoque « vinculum perfectionis » [20] dici potest. In quibusvis igitur rerum condicionibus versetur homo, opus est prorsus ut mentem suam suosque actus ad hoc propositum dirigat.

[15] *II Cor.*, II, 15.
[16] *Pontificale Rom.*, De ord. presbyt.
[17] Cf. *Col.*, III, 3.
[18] Cf. MATTH., XXII, 37, 38, 39.
[19] Cf. *I Cor.*, XIII, 4, 5, 6, 7.
[20] *Col.*, III, 14.

Ad id tamen peculiari officio adstringitur sacerdos. Quaevis enim eius sacerdotalis actio suapte natura — quatenus nempe sacrorum administer hac de causa divinitus vocatus est, ac divino munere divinoque charismate insignitus — ut ad hoc contendat necesse est; ipse enim Iesu Christo, unico aeternoque sacerdoti, sociam operam navare debet; eumque sequatur, imitetur oportet, qui, cum terrenam vitam ageret, nihil potius habuit, quam incensissimum suum erga Patrem amorem testaretur suique Cordis infinitos thesauros hominibus impertiret.

Praecipuus, quo sacerdotis animus moveri debet, impulsus eo contendat, ut cum Divino Redemptore arctissime coniungatur, ut christianae doctrinae praecepta integerrime docilique voluntate amplectatur, utque eadem quovis suae vitae tempore tam impense ad effectum deducat, ut suae agendi rationi catholica fides praeluceat, eiusdemque fidei splendorem sua agendi ratio quodammodo reverberet.

Huius virtutis fulgore ductus, continenter suos oculos ad Christum convertat; eius praescripta, actiones, exempla studiosissime sequatur; sibique omnino persuasum habeat non satis esse eis se officiis, quibus christifideles tenentur, obtemperare, sed oportere etiam citatiore cotidie gradu ad illam contendere, quam excelsa sacerdotalis dignitas postulat, vitae perfectionem, secundum illud: « Clerici debent sanctiorem prae laicis vitam interiorem et exteriorem ducere, eisque virtute et recte factis in exemplum excellere ».[21]

Sacerdotalis vita, ut a Christo oritur, ita nullo non tempore ad eum omnino dirigatur necesse est. Christus autem Dei Verbum est, qui humanam naturam non est dedignatus assumere; qui hanc terrestrem vitam egit ut Aeterni Patris obtemperaret voluntati; qui se circum lilii suavitatem effudit; qui in paupertate vixit; « qui petransiit benefaciendo et sanando omnes »;[22] qui denique se hostiam pro fratrum salute obtulit. Habetis, dilecti filii, mirabilis huius vitae summam veluti ante oculos

[21] *C. I. C.*, can. 124.
[22] *Act. Ap.*, X, 38.

positam; eam in vos referre omni nisu studeatis, incitamenti illius memores: « Exemplum... dedi vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, ita et vos faciatis ».[23]

Christianae autem perfectionis initium ex humilitatis virtute oritur. « Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde ».[24] Nos siquidem probe considerantes ad quam celsissimam dignitatem per Baptisma et sacrum Ordinem vocati fuimus, ac spiritualem nostram noscentes inopiam, divinam illam meditemur sententiam Iesu Christi asseverantis: « Sine me nihil potestis facere ».[25]

Sacerdos non suis viribus confidat, non suis dotibus immodice delectetur, non hominum aestimationem laudationesque captet, non amplioribus muneribus cupide inhiet, sed Christum imitetur, qui « non venit ministrari, sed ministrare »,[26] ac semet ipsum ad Evangelii normam abneget,[27] terrenisque rebus nimis ne adhaereat, ut facilius atque expeditius divinum sequatur Magistrum. Quidquid habet, quidquid est, ex Dei bonitate virtuteque defluit; si igitur gloriari velit, Apostoli gentium verba meminerit: « Pro me autem nihil gloriabor, nisi in infirmitatibus meis ».[28]

Illius humilitatis studium, quae fidei luce collustretur, hominem ad quamdam voluntatis immolationem per debitam oboedientiam compellit. Christus ipse in societate ab se condita legitimam constituit auctoritatem, quae suam in aevum perpetuaret; quamobrem qui Ecclesiae obtemperat moderatoribus, Divino ipsi Redemptori obtemperat.

Aetate hac nostra cum auctoritatis fundamentum temerario ausu concutiatur, opus omnino est ut sacerdos, fidei praecepta firma retinens mente, hanc eamdem auctoritatem agnoscat riteque observet, veluti necessarium non modo religiosarum ac so-

[23] Ioann., XIII, 15.
[24] Matth., XI, 29.
[25] Ioann., XV, 5.
[26] Matth., XX, 28.
[27] Cf. Matth., XVI, 24.
[28] *II Cor.*, XII, 5.

cialium rerum tutamentum, sed suae etiam ipsius procurandae sanctitatis principium. Dum divini nominis osores nefaria quadam calliditate immodicas nonnullorum cupidines incitare ac pellicere idcirco enituntur, ut adversus Sanctae Matris Ecclesiae iussa eos erigant, debitis Nos cupimus exornare laudibus paternoque confirmare animo frequentissimum illorum sacrorum administrorum agmen, qui quidem, ut christianam suam oboedientiam luculenter profiterentur, utque integerrimam suam fidelitatem erga Christum ab eoque constitutam auctoritatem servarent incolumem, « digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati » [29] ac non solum contumelias, sed insectationes, sed carcerem atque etiam mortem.

In earum rerum ordine operatur sacerdos, quae ad supernam vitam pertinent, cum eiusdem supernae vitae incrementa provehat, eamque cum mystico Iesu Christi Corpore communicet. Quamobrem negotiis illis vale dicat oportet « quae sunt mundi », ut ea solummodo curet, « quae Domini sunt ».[30] Cum igitur a saeculi sollicitudinibus liber esse debeat, seseque totum divino servitio mancipare, caelibatus legem Ecclesia constituit, quo magis etiam magisque manifestum omnibus pateat eum esse Dei administrum animorumque patrem. Qua quidem caelibatus lege potius quam paterni muneris officium omnino amittat sacerdos, in immensum revera adauget, quandoquidem non terrenae huic ac caducae vitae subolem parit, sed caelesti perpetuoque mansurae.

Quo splendidius autem sacerdotalis castimonia refulget, eo magis sacrorum administer fit una cum Christo « hostia pura, hostia sancta, hostia immaculata ».[31]

Quam quidem castimoniam ut integerrimam, quasi inaestimabilis pretii thesaurum, omni cura servemus, opportunum ac necessarium est illi Apostolorum Principis adhortationi reli-

[29] *Acta Ap.*, V. 41.
[30] *I Cor.*, VII, 32, 33.
[31] *Missale Rom.*, can.

giose obsequi, quam cotidie in horariis precibus repetimus: « Sobrii estote, et vigilate ».[32]

Advigilate utique, dilecti filii, quandoquidem castitati vestrae tot pericula occurrunt, tum ob mores publice pessumdatos, tum ob vitiorum illecebras, quae vobis hodie tam facile insidiantur, tum denique ob nimiam illam necessitudinum libertatem, qua utriusque sexus cives utuntur, et quae interdum in sacri etiam ministerii exercitium irrepere audet. « Vigilate, et orate »,[33] semper memores manus vestras res sanctissimas tangere; itemque memores vos esse consecratos Deo, eidemque debere unice servire. Vestis ipsa, quam geritis, quodammodo vos admonet ut non mundo, sed Deo vivatis. Omni igitur nisu omnique alacritate efficite, maternae confisi Deiparae Virginis tutelae, ut « nitidi, mundi, puri, casti, sicut decet ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei » [34] cotidie sitis.

Quam ad rem opportunum ducimus peculiari modo vos adhortari ut in mulierum consociationibus ac sodaliciis moderandis tales vos exhibeatis, quales sacerdotes addecet; familiaritatem omnem devitate; ac quotiescumque opera vestra necessaria est, eam utpote sacri administri impertite. Atque in iisdem consociationibus dirigendis navitatem vestram iis contineatis limitibus, quos sacerdotale ministerium vestrum postulat.

Nec satis habeatis per castimoniam voluptatibus carnis renuntiare ac per oboedientiam moderatoribus vestris voluntatem sponte subicere, sed animum quoque a divitiis terrenisque rebus cotidie magis abalienatum gerite. Etiam atque etiam vos adhortamur, dilecti filii, ut res fluxas ac perituras huius mundi ne nimis diligatis; sanctissimos veteris nostraeque aetatis viros venerabundi in exemplum intuemini, qui quidem, debitam externorum bonorum abstinentiam summamque Providentis Numinis fiduciam cum flagrantissimo sacerdotali studio coniungentes, miranda prorsus opera patrarunt Deo unice confisi,

[32] *I Petr.*, V, 8.
[33] Marc., XIV, 38.
[34] *Pontificale Rom.*, In ordin. Diacon.

qui necessaria numquam auxilia denegat. Sacrorum etiam administri, qui paupertatis officio ob peculiare nuncupatum votum non obligantur, huius paupertatis amore ducantur oportet; quem quidem amorem simplicis ac moderatae vitae ratio demonstret, habitatio non sumptuosa declaret, ac denique generosa erga egenos largitas confirmet. Potissimum vero se abstineant ab oeconomicis illis inceptis, quae eos a sacris obeundis muneribus abstrahant, debitamque sibi imminuere possint christifidelium aestimationem. Sacerdos siquidem, cum in animorum salutem procurandam omni ope incumbat necesse sit, illam sibi Apostoli Pauli sententiam tribuere debet: « Non... quaero quae vestra sunt, sed vos ».[35]

Si heic opportunitas haberetur de virtutibus omnibus enucleate agendi, quibus sacerdos divinum Iesu Christi exemplar aptiore, quo potest, modo in se referat opus est, multa profecto, quae menti Nostrae occurrunt, pertractaremus; voluimus tamen ea solummodo peculiari modo menti vestrae inculcare, quae nostris hisce temporibus potiore ratione necessaria viderentur; ad ceteras autem quod attinet, hanc satis esto aurei libelli de imitatione Christi recordari sententiam: « Sacerdos omnibus virtutibus debet esse ornatus; et aliis bonae vitae exemplum praebere. Eius conversatio non cum popularibus et communibus hominum viis, sed cum Angelis in caelo, aut cum perfectis viris in terra ».[36]

Nemo est qui ignoret, dilecti filii, singulis christianis peculiarique modo sacerdotibus possibile non esse miranda Divini Magistri exempla in cotidianae vitae usu imitari, nisi supernae gratiae auxilio fruantur, iisque utantur eiusdem divinae gratiae instrumentis, quae ipsemet nobis dilargitus est. Idque eo magis evadit necessarium, quo excelsior perfectio est, quam nos attingere debemus, et quo graviores ex natura nostra, in malum prona, oriuntur difficultates. Qua quidem ratione ducti, oppor-

[35] *II Cor.*, XII, 14.

[36] *De imit. Christi*, IV, c. 5, v. 13, 14.

tunum putamus gradum facere ad alias, grandidatis ac solacii plenas, proponendas veritates, ex quibus vel luculentius patet quam elata esse debeat sacerdotalis sanctitas, et quam efficaces sint opes nobis a Iesu Christo datae, ut divinae misericordiae consilia ad effectum in nobis deducere possimus.

Quemadmodum omnis Servatoris nostri vita ad sui ipsius sacrificium ordinata fuit, ita pariter sacerdotis vita, qui Christi imaginem in se referre debet, cum eodem, in eodem per eumdemque gratum fiat sacrificium oportet.

Siquidem sacrificium, quod Divinus Redemptor e cruce pendens in Calvariae monte obtulit, non sui proprii corporis tantummodo immolatio fuit; ipse enim semet ipsum piacularem hostiam dedit utpote humani generis Caput; atque adeo « cum spiritum suum in manus Patris commendat, ut homo seipsum commendat Deo, ut omnes homines Deo commendet ».[37]

Idem profecto in Eucharistico sacrificio contingit, quod incruenta est crucis sacrificii renovatio: Christus enim semet ipsum Aeterno Patri offert pro sua gloria nostraque salute; quandoquidem autem ipse, sacerdos et hostia, ut Ecclesiae Caput agit, non modo semet ipsum, sed christianos universos et quodam modo omnes etiam homines offert et immolat.[38]

Iamvero si hoc pro christianis omnibus, maiore profecto titulo pro sacerdotibus valet, qui idcirco praesertim Divini Redemptoris ministri sunt, ut Eucharisticum sacrificium peragant. Quo quidem in Eucharistico sacrificio, dum personam Christi sustinentes, panem et vinum consecrant, quae Corpus et Sanguis Christi fiunt, inexhaustos ex ipso supernae vitae fonte haurire possunt salutis thesauros omniaque illa auxilia, quae sibi non modo necessaria sint, sed suo etiam ipsorum explendo muneri.

Sacrorum nempe administer, dum divinis hisce mysteriis arctissime coniungitur, facere non potest quin esuriat ac sitiat

[37] S. Athanas., *De incarnatione*, n. 12: Migne, *P. G.*, XXVI, 1003 s.

[38] Cf. S. Aug., *De civitate Dei*; l. X, c. 6: Migne, *P. L.*, XLI, 284.

iustitiam,[39] seseque vehementer incitatum sentiat ad illi, qua ornatur, tam excelsae dignitati vitam aequandam suam, ad eamdemque se devovendi studio conformandam, cum semet ipsum debeat una cum Christo quodammodo immolare. Quamobrem Eucharisticum sacrificium non modo celebret, sed etiam intima quadam ratione vivat oportet; ita enim supernam vim illam haurire potest, qua fiat ut penitus transformetur, atque piacularem Divini ipsius Redemptoris vitam participet.

Ex Apostoli Pauli sententia, praecipuum christianae perfectionis principium hoc praecepto declaratur: « Induimini Dominum Iesum Christum ».[40] Hoc autem praeceptum, si ad christifideles omnes pertinet, at potiore quodam modo sacerdotes obstringit. Atqui Iesum Christum indui non modo significat ad eius doctrinam mentem dirigere suam, sed novam etiam vitam ingredi, quae quidem ut Thaboris splendoribus fulgeat, Redemptoris nostri debet imprimis, in Calvaria patientis, doloribus angoribusque conformari. Hoc profecto arduum adsiduumque laborem postulat, quo animus noster quasi victima efficiatur, ut cum Christi sacrificio intima ratione communicet. Hic arduus adsiduusque labor non inani voluntate ducitur, non desideriis ac votis concluditur, sed studiosa esse debet indefessaque actio, quae ad frugiferam animi renovationem contendat; sed pietatis sit oportet exercitatio, qua omnia ad Dei gloriam referantur; paenitentiae sit exercitium, quod immoderatos animi motus temperet ac refrenet; caritatis sit navitas, quae nos erga Deum, erga proximos amore inflammet, nosque ad omnia provehenda misericordiae opera permoveat; sit denique actuosae voluntatis alacritas, qua enitendo eluctandoque perfectissima quaeque attingamus.

Necesse est igitur ut, quod in sacrificali ara agitur, sacerdotalis animus in se referre studeat: quemadmodum nempe Iesus Christus semet ipsum immolat, ita eius administer una cum illo se immolare debet; quemadmodum Iesus expiat peccata ho-

[39] Cf. Matth., V, 6.

[40] *Rom.*, XIII, 14.

minum, ita sacerdos per excelsum christianae asceseos iter ad propriam perveniat necesse est proximorumque purificationem. Ita enim eum S. Petrus Chrysologus admonet: « Esto Dei sacrificium et sacerdos; non amittas quod tibi divina dedit et concessit auctoritas. Induere sanctitatis stolam; praecingere balteum castitatis; sit in velamento capitis tui Christus; crux in frontis tui munimine perseveret; pectori tuo appone divinae scientiae sacramentum; in odorem thymiama semper orationis accende; arripe gladium Spiritus; altare cor tuum pone et sic corpus tuum admove Dei securus ad victimam... Offer fidem ,ut perfidia sit punita; immola ieiunium, ut voracitas cesset; sacrifica castitatem, ut moriatur libido; impone pietatem, ut deponatur impietas; invita misericordiam, ut avaritia deleatur; et ut consumatur stultitia, semper sanctitatem convenit immolare: sic fiet corpus tuum tua hostia, si nullo peccati iaculo fuerit sauciata ».[41]

Quae Nos christianis universis per Encyclicas Litteras *Mediator Dei* meditanda proposuimus, ea placet in praesens iisdem verbis peculiari modo sacerdotibus iterare: « Christus utique sacerdos est, sed nobis non sibi sacerdos, cum vota religionisque sensus totius humani generis nomine Aeterno Patri deferat; idem pariter victima est, sed nobis, cum semet ipsum in vicem hominis culpis obnoxii reponat. Iamvero illud Apostoli " hoc... sentite in vobis, quod et in Christo Iesu " a christianis omnibus postulat, ut eo modo animum in se referant affectum, quantum humana potest facultas, quo Divini Redemptoris animus affectus erat, cum sui ipsius faciebat sacrificium; humilem nempe referant mentis demissionem, summaeque Dei Maiestati adorationem adhibeant, honorem, laudem, gratiarum actionem. Postulat praeterea ab iisdem ut victimae condicionem quodammodo sumant ut semet ipsos ad Evangelii praecepta abnegent, ut paenitentiae ultro libenterque dent operam, utque admissa quisque sua detestentur et expient. Postulat denique ut omnes una cum Christo mysticam in Cruce mortem obeamus, ita qui-

[41] *Sermo CVIII*: MIGNE, *P. L.*, LII, 500, 501.

dem ut Pauli sententiam usurpare possimus: " Christo confixus sum Cruci " ».[42]

Sacerdotes ac filii dilectissimi, magnum nos habemus in nostris manibus thesaurum ac pretiosissimam margaritam, hoc est inexhaustas Iesu Christi Sanguinis divitias; iisdem quam largissime utamur, ita quidem ut, per plenum nostri sacrificium Aeterno Patri una cum Christo oblatum, veraces efficiamur iustitiae conciliatores « in iis, quae sunt ad Deum »,[43] ac mereri possimus, ut preces nostrae benigne excipiantur, ac superfluentem gratiarum imbrem impetrent, quae Ecclesiam omnesque animos recreent atque fecundent. Tum solummodo, cum nempe veluti unum erimus cum Christo per suam nostramque immolationem, vocemque nostram cum caelestis Hierosolymae habitatorum choro conseremus secundum illud « illi canentes iungimur almae Sionis aemuli »,[44] tum solummodo, Servatoris nostri virtute corroborati, e sanctitatis vertice, quem assecuti fuerimus, tute poterimus ac secure cunctis hominibus impertire per sacerdotale ministerium nostrum supernam Dei lucem supernamque vitam.

Perfecta sanctitatis forma id etiam requirit ut cum Deo continenter communicemus; ut autem eiusmodi communicatio, quae sacerdotali animo cum Deo intercedat oportet, per subsequentes dies et horas ne intermittatur, Ecclesia sacros administros officio teneri iussit horarias preces recitandi. Ea hoc modo Divini Redemptoris praecepto fideliter obsecuta est dicentis: « Oportet semper orare et non deficere ».[45] Siquidem, quemadmodum Ecclesia ab effundendis precibus nullo tempore cessat, ita percupit ut filii sui supplicationes numquam intermittant; iisdemque Apostoli Pauli adhortationem repetit: « Per ipsum [Iesum] offeramus hostiam laudis semper Deo, id est,

[42] *A. A. S.*, XXXIX, 1947, pp. 552, 553.
[43] *Hebr.*, V, 1.
[44] *Brev. Rom.*, Hymn. pro off. Dedic. Eccl.
[45] Luc., XVIII, 1.

fructum labiorum confitentium nomini eius ».[46] Sacrorum autem administris hoc peculiare munus concredit, ut nempe, populi etiam nomine comprecando, omnis temporis rerumque decursum quodammodo Deo consecrent.

Huic officio obsequens sacerdos, illud vertentibus saeculis, agere pergit, quod Christus fecit, qui « in diebus carnis suae preces supplicationesque... cum clamore valido et lacrimis offerens, exauditus est pro sua reverentia ».[47] Hae siquidem preces, cum adhibeantur Christi nomine, hoc est « per Dominum Nostrum Iesum Christum », qui, conciliator noster apud Patrem, suam eidem perpetuo offert satisfactionem, sua promerita validissimumque sui Sanguinis pretium, singulari procul dubio efficacitate pollent. Sunt enim peculiari ratione « vox Christi », qui « orat pro nobis ut sacerdos noster; orat in nobis, ut Caput nostrum ».[48] Parique modo sunt semper « vox Ecclesiae », quae vota ac desideria christifidelium omnium refert; qui quidem una cum sacerdotis precibus eiusque fide coniuncti, laudibus Iesum Christum prosequuntur, ac per ipsum Aeterno Patri grates agunt, ab eoque quovis die, quavis hora necessaria impetrant auxilia. Itaque quod Moyses quondam fecit, cum in montis vertice brachia ad caelum extollens cum Deo colloquebatur ab eoque pro populo suo, in subiecta valle aerumnis laborante, misericordiam efflagitabat, id per sacros administros quodam modo cotidie iteratur.

At horariae preces multum etiam multumque ad sanctitatem efficaciter assequendam conferunt; non enim agitur solummodo de formularum recitatione, vel de canticis, quae ex artis legibus rite pangantur; non agitur solummodo de peculiaribus observandis normis, quas rubricas vocant, vel de externis tantum divini cultus caerimoniis; sed potiore ratione agitur de ascensu mentis animique nostri ad Deum, ut cum beatis spiri-

[46] *Hebr.*, XIII, 15.
[47] Ibid., V, 7.
[48] S. Aug., *Enarr. in Ps. LXXXV*, n. 1: Migne, *P. L.*, XXXVII, 1081.

tibus, laudes eidem in aeternum concinentibus, copulemur.[49] Quamobrem horariae preces, ut in earum notatur initio, « digne, attente ac devote » recitandae sunt.

Opus est autem ut sacerdos has supplicationes fundat eadem illa mente, qua Divinus Redemptor precabatur. Est igitur quasi ipsa vox eius, quae per suum administrum a clementissimo Patre suo redemptionis beneficia implorat; est ipsa vox eius, cui Angelorum Sanctorumque agmina in Caelo, christianorumque multitudines in terra coniunguntur, ut debita Deo gloria referatur; Iesu Christi advocati nostri vox est, qua immensi suorum meritorum thesauri nobis impertiuntur.

Frugiferas illas veritates, quas Spiritus Sanctus per Sacrarum Litterarum sententias pandit, atque Patrum Doctorumque scripta commentantur, accurate diligenterque meditemini. Dum labia vestra divina verba repetunt quae afflatu superni Flaminis tradita fuere, nihil tanti thesauri amittatis; utque animus vester Dei voci fideliter resonet, ea omnia, quae mentem vestram avocent, adsidue studioseque dispellite; atque intentas cogitationes vestras colligite, ut faciliore ac fructuosiore ratione aeternarum rerum contemplationi vacetis.

In Encyclicis Litteris *Mediator Dei* copiose satis enucleavimus qua de causa Ecclesia per annuum liturgiae cursum in memoriam revocet aptoque ordine veluti ante oculos repraesentet omnia Iesu Christi mysteria, diesque etiam festos celebrari iubeat Mariae Virginis sanctorumque Caelitum. Haec doctrinae praecepta, quae christianis universis, utpote omnibus utilissima, impertivimus, addecet omnino vos, sacerdotes, peculiari modo recolere; vos dicimus, qui per Eucharisticum sacrificium Divinumque Officium, quod dicitur, in hoc eodem liturgiae cursu praecipuas partes agitis

Ecclesia praeterea, ut nos ad sanctimoniam alacrius cotidie assequendam compellat, alia etiam pietatis exercitia, praeter Eucharisticum sacrificium et horarias preces, enixe nobis com-

[49] Cf. Litt. Enc. *Mediator Dei*: *A. A. S.*, XXXIX, 1947, p. 574.

mendat. De quibus quidem placet aliquid heic attingere vestraeque considerationi proponere.

Imprimisque ad sacram meditationem nos adhortatur, quae mentem ad superna transvehit, et ad caelestium rerum cogitationem advocat, itemque animum nostrum, Dei desiderio inflammatum, recta ratione ad eum dirigit. Haec sacra meditatio aptissime nos praeparat ad Eucharisticum celebrandum sacrificium et ad debitas post illud grates agendas Deo; ad suavem nos inducit liturgiae pulchritudinem percipiendam gustandamque; itemque ad aeternas veritates et ad miranda Evangelii exempla ac praecepta contemplanda nos permovet.

Iamvero haec Evangelii exempla Divinique Redemptoris virtutes prorsus necesse est ut sacrorum administri diligentissime in se referant. Sed, quemadmodum corporis cibus vitam nostram non alit, non sustentat, non auget, nisi digestus ac confectus in nostram fuerit substantiam conversus, ita sacerdos, nisi meditando contemplandoque Divini Redemptoris mysteria — qui quidem summum atque absolutum perfectionis exemplar est ac sanctitudinis fons inexhaustus — eius vitam vivat, sui suorumque sensuum dominio potiri non potest, neque animum purificare suum, neque ad virtutem, ut oportet, contendere, nec denique sacra munera sua fideliter, actuose, frugifere obire.

Gravi igitur officio Nos teneri ducimus ad cotidianae meditationis usum vos peculiari modo cohortari; quem quidem usum Codex etiam Iuris Canonici clericis omnibus commendat.[50] Quemadmodum enim ex cotidiana eiusmodi meditatione sacerdotalis perfectionis studium alitur ac refovetur, ita ex eius neglegentia illud oritur spiritualium rerum taedium, quo pietas defervescit ac languet, et quo non tantum suus cuiusque ad sanctitatem impulsus vel intermittitur, vel retardatur, sed sacri etiam ministerii opera haud levia capiunt detrimenta. Quamobrem iure meritoque asseverandum est peculiarem sacrae meditationis efficacitatem nulla posse alia ratione haberi, atque adeo cotidianus eius usus nullo alio modo substitui posse.

[50] Cf. can. 125, 2°.

A caelestium autem rerum commentatione contemplationeque supplicationes viva voce factae ne disiungantur; ceteraeque ne desint privatim precandi formae, quae apte, pro peculiari sua cuiusque condicione, ad fovendam animi cum Deo coniunctionem conferant. Illud tamen animadvertendum est: potius quam multiplicatas preces, pietatem valere ac verax et ardens supplicandi studium. Hoc enim ardens precandi studium hodie potissimum, si umquam alias, necessarium est, dum « naturalismus », qui dicitur, hominum mentes animosque incessit, et dum virtus periculis omne genus circumvenitur, quae quidem interdum sacrum etiam obeuntibus ministerium occurrunt. Quid enim melius efficere possit, ut ab hisce insidiis praecaveatis, quid aptius mentem vestram ad superna erigat, vosque cum Deo coniunctos vivere iubeat, quam constans ad eum admota oratio divinique supplicatio auxilii?

Cum autem sacerdotes peculiari titulo Mariae Virginis filii vocari queant, temperare sibi non poterunt quin eam incensissima pietate adament, fidenti eam animo invocent, validamque eius tutelam frequenter implorent. Cotidie igitur, quod Ecclesia ipsa commendat,[51] mariale rosarium recitare studeant; qua quidem recitatione etiam Divini Redemptoris mysteria meditanda nobis proponuntur, nosque « ad Iesum per Mariam » ducimur.

Praeterea sacrorum administer, antequam cotidianos suos concludat labores, ad Eucharistica tabernacula adeat ibique aliquantisper saltem commoretur, ut Iesum in suo caritatis sacramento adoret, ut tot hominum ingratitudinem expiet, ut magis in dies divino amore ferveat, ut denique nocturnae etiam requietis tempore, quod mortis silentium in mentem revocat, aliquo modo praesens in sacratissimo eius Corde permaneat.

Neque praetermittat suae conscientiae secreta cotidie perscrutari suique ipsius censuram gerere; quod procul dubio tantum valet simul ad spiritualis vitae rationem per elapsi diei spatium inquirendam, simul ad illa removenda obstacula, quae

[51] Cf. *C. I. C.*, can. 125, 2.

virtutis incrementa vel retardent, vel praepediant, simul denique ad ea omnia alacrius persequenda, quae sacerdotalia munera magis frugifera efficiant, et ad caelestis Patris, ob tot misere acta, misericordiam implorandam.

Quae quidem misericordia et admissorum venia per Paenitentiae Sacramentum nobis peculiari modo conceditur, quod praecipuum est divinae bonitatis opus, quo infirmitas nostra roboratur. Numquam contingat, dilecti filii, ut salutaris huius reconciliationis administer hoc Sacramento se abstineat. Hac de re, ut nostis, hoc Ecclesia edicit: « Curent locorum Ordinarii, ut clerici omnes Paenitentiae Sacramento frequenter conscientiae maculas eluant ».[52] Quamvis enim Iesu Christi ministri, miseri tamen sumus; quomodo igitur possumus Dei aram ascendere ac sacra pertractare, nisi saepe nos expiare ac purificare studeamus? Hac enim ratione « recta sui ipsius cognitio augetur, christiana crescit humilitas, morum eradicatur pravitas, spirituali neglegentiae torpori obsistitur, conscientia purificatur, roboratur voluntas, salutaris animorum moderatio procuratur, atque ipsius sacramenti vi augetur gratia ».[53]

Quam ad rem opportunum etiam ducimus vos adhortari, dilecti filii, ut in spiritualis vitae itinere ingrediendo persequendoque ne nimis vobis confidatis, sed demisso docilique animo ab iis consilium suscipiatis petatisque auxilium, qui sapienti moderatione vos regere possint, qui adventantia pericula vobis praenuntiare queant, itemque consentanea vobis indicare remedia, et in difficultatibus omnibus ex internis externisve rebus oriundis, vos recta ratione ducere, vosque ad perfectionem illam, cotidie auctiorem dirigere, ad quam sanctorum Caelitum exempla probatique christianae asceseos magistri vos alliciant et advocent. Etenim sine prudentibus hisce conscientiae moderatoribus, plerumque difficillimum est supernis Sancti Spiritus impulsionibus divinaeque gratiae recto modo obsecundare.

Cupimus demum Spiritualium omnibus commendare Exer-

[52] *C. I. C.*, can. 125, 1°.

[53] Litt. Enc. *Mystici Corporis Christi*: *A. A. S.*, XXXV, 1943, p. 235.

citiorum usum. Cum enim nos per aliquot dierum spatium ex suetis rebus suetisque vivendi agendique rationibus segregamus, ac solitudinem silentiumque petimus, tum facilius profecto secundas damus aures divinis eloquiis, quae altius in animos descendunt nostros; dumque nos haec Exercitia ad officia sanctius exsequenda revocant et ad suavissima Iesu Christi mysteria contemplanda, voluntatem nostram ita confirmant, ut « serviamus illi in sanctitate et iustitia omnibus diebus nostris ».[54]

II

In Calvariae monte Divini Redemptoris fuit transverberatum latus, ex quo sacer eius cruor defluxit, qui veluti amnis per saeculorum cursum exundans, animos hominum eluit, eorum peccata expiat, eisdemque salutis thesauros impertit.

Ad hoc autem celsissimum obeundum ministerium sacerdotes destinantur. Ipsi enim non modo Iesu Christi vitam et gratiam mystici eius Corporis membris conciliant, cum iisdemque communicant, sed etiam ad eiusdem mystici Corporis fovendum incrementum conferunt, cum novos continenter debeant Ecclesiae filios donare, eosque educere, excolere, moderari. Cum « dispensatores mysteriorum Dei » [55] sint, perfecta caritate debent Iesu Christo famulari suasque vires omnes in fratrum salutem impendere. Cum lucis apostoli sint, Evangelii doctrina collustrare mundum debent, christianaque fide ita ipsimet intus vigere, ut eam cum ceteris participare possint, ac Divini Magistri exemplis et praeceptis insistentes, ad eum omnes reducere queant. Gratiae ac veniae apostoli sunt, atque adeo hominum procurandae saluti se omnino devoveant, eosque ad Dei aram advocent, ubi caelestis vitae pane enutriri possint. Caritatis apostoli sunt; huius igitur caritatis opera atque incepta urgeant, cum praesertim nostris hisce temporibus indigentium necessitates in immensum succreverint.

[54] Luc., I, 74, 75.
[55] *I Cor.*, IV, 1.

Curet praeterea sacerdos ut christifideles doctrinam de « Sanctorum Communione » recte intellegant, sentiant, experiantur; impenseque eam per instituta illa promoveant, quae ab « Apostolatu liturgico » et a « precationis Apostolatu » nuncupantur. Parique modo ceterae omnes apostolatus formae rationesque provehantur, quae hodie, ob peculiares christiani populi necessitates, tanti momenti sunt tantaeque gravitatis. In id nempe diligentissime contendatur, ut sacra catechesis omnibus impertiatur, ut « Actio Catholica » ac « Missionalium Actio » quam latissime propagentur et foveantur; itemque ut ea omnia per laicos viros apte instructos ac conformatos cotidie maiora incrementa capiant, quae ad rem socialem recte ordinandam pertineant, quemadmodum nostra postulat aetas.

Animadvertat tamen sacerdos gravissimum sibi creditum ministerium eo fructuosius fore, quo arctius ipse cum Christo coniunctus, eiusque spiritu ductus operetur. Tum enim sacerdotalis eius actio non in naturalem tantum operositatem desinet, quae corpus animumque fatiget, et quae sacrum administrum, haud mediocri cum sui ipsius Ecclesiaeque detrimento, ex recto possit itinere abstrahere; at eius labor eiusque constantes nisus divinae gratiae ope corroborabuntur, quam quidem si Deus superbis denegat, iis tamen, qui demisso animo in « vinea Domini » operantes, non se suaque quaerunt,[56] sed Dei gloriam hominumque salutem, large libenterque concedit. Quamobrem Evangelii praeceptis obsecutus, ne sibi, ut iam diximus, suisque viribus confidat, sed superno potius auxilio, secundum illud: « Neque qui plantat, est aliquid, neque qui rigat, sed, qui incrementum dat Deus ».[57] Per apostolatum hac conformatum ratione id non evenire non potest, ut sacerdos nempe superna quadam vi omnium animos vehementer ad se alliciat. Cum enim in se in suosque mores vivam quasi referat Iesu Christi imaginem, omnes, qui eo magistro utantur, intima quadam suasione compulsi, facile agnoscent eum non sua, sed Dei verba

[56] Cf. *I Cor.*, X, 33.
[57] *I Cor.*, III, 7.

loqui, itemque non sua, sed divina virtute operari: « Si quis loquitur, quasi sermones Dei; si quis ministrat, tamquam ex virtute, quam administrat Deus ».[58] Quin immo, dum ipse ad sanctitatem nititur, suumque munus summa perfectione exercet, tam studiose debet Iesu Christi partes personamque agere, ut verecunde queat Apostoli gentium iterare sententiam: « Imitatores mei estote ,sicut et ego Christi ».[59]

Hisce de causis, dum debitis eos honestamus laudibus, qui Dei amore proximorumque caritate ducti per hos annos, qui immane diuturnumque bellum subsecuti sunt, totis viribus in id incubuere ut, Episcopis praeeuntibus ac ducibus, tot rerum animorumque miserias relevarent, abstinere non possumus quin sollicitudinem anxitudinemque Nostram iis significemus, qui ob peculiaria rerum temporumque adiuncta in externarum actionum vorticem nimio saepius ita se ingurgitarunt, ut primum neglegerent sacerdotum officium, hoc est officium suae ipsius procurandae sanctitatis. Publice iam ediximus [60] ad rectius iter eos esse revocandos, qui temere autument salutem hominibus afferri posse per eam, quae « actionis haeresis » iure meritoque nominatur; per actionem dicimus, quae divinae gratiae ope non innitatur, neque ea constanter adhibeat necessaria assequendae sanctitudinis adiumenta quae a Iesu Christo fuere data. At pari modo opportunum duximus eos ad sacri ministerii opera impellere, qui animum ab externis rebus nimis abalienatum gerant, ac quasi superni auxilii potentia diffidentes, in id non satis contendant, pro facultate cuiusque sua, ut christiani spiritus virtus in vitae usum omnibus illis agendi rationibus inducatur, quas nostra tempora postulent.[61]

Vos igitur omnes enixe adhortamur ut arctissime cum Divino Redemptore coniuncti, cuius virtute omnia possumus,[62] impensa sollicitudine adlaboretis, ut eorum pro viribus aeternam procu-

[58] *I Petr.*, IV, 11.
[59] *I Cor.*, IV, 16.
[60] Cf. *A. A. S.*, XXXVI, 1944, p. 239; Epist. *Cum proxime exeat.*
[61] Cf. *Orat.* die XII mensis sept. a. MCMXXXXVII habitam.
[62] Cf. *Philipp.*, IV, 13.

retis salutem, quos Providentissimus Deus apostolicis concredidit laboribus vestris. Quam vehementer cupimus, dilecti filii, ut sanctissimorum sitis illorum virorum aemulatores, qui elapsa aetate immensis exantlatis laboribus praeclare testati sunt quid possit hoc in mundo operari divinae gratiae potentia. Utinam illam Apostoli gentium sententiam sibi unusquisque vestrum, christifidelibus testantibus, sincere demisseque tribuere possit: « Ego autem libentissime impendam, et superimpendar ipse pro animabus vestris ».[63] Mentes superna luce collustrate; conscientias recto itinere dirigite; atque animos, vel dubitatione aestuantes, vel dolore excruciatos, confirmate ac reficite. Hisce autem praecipuis apostolatus operibus alia etiam adicite, quorum necessitatem hodierna tempora clamant. Omnibus tamen manifestum pateat sacerdotem quavis sua agendi ratione nihil aliud quaerere. nisi animorum bonum, ad nihil aliud spectare, nisi ad Christum, cui suas vires ac semet ipsum consecrare debet.

Quemadmodum vero, cum vos ad vestram adipiscendam sanctimoniam admonuimus, vos adhortati sumus ut vivam Christi imaginem in vestros mores referatis, ita in praesens ad sacerdotalis muneris vestri sanctitatem atque efficientiam procurandam provehendamque vos etiam atque etiam appellamus, ut Divini Redemptoris vestigiis continenter insistere studeatis; qui quidem, Spiritu Sancto plenus, « pertransiit benefaciendo, et sanando omnes oppressos a diabolo, quoniam Deus erat cum illo ».[64] Eodem vos Spiritu roborati, eiusque fortitudine impulsi, tale vos procul dubio expleturi eritis ministerium, quod, christiana alitum atque inflammatum caritate, et superna virtute polleat, et ad eamdem virtutem cum ceteris communicandam contendat.

Apostolicum studium vestrum divino illo amore flagret, quo omnia aequo animo toleretis, quo rebus non debilitemini adver-

[63] *II Cor.*, XII, 15.
[64] *Acta Ap.*, X, 38.

sis, et quo omnes amplectamini homines, tenuiores, vel rerum amplitudine praestantes, amicos, vel inimicos; fideles, vel infideles. Cotidianum eiusmodi laborem cotidianasque aegritudines a vobis poscit animorum salus, pro qua Servator noster dolores angoresque suos eo usque patientissime tulit, ut ad supremos cruciatus et ad mortem perveniret, quibus quidem nos voluit in divinam amicitiam restituere. Hoc unum, ut nostis, summum omnium bonorum est. Ne nimia igitur cupiditate exoptetis ut felix habeatur rerum successus; parique modo, si impense licet adlaborando, optatos tamen non poteritis consequi fructus, ne concidatis animo; etenim « alius est qui seminat, et alius est qui metit ».[65]

Hoc praeterea apostolicum studium vestrum summa benignitate niteat; quandoquidem, si necessarium omnino est errores refellere ac vitiis repugnare — ad quod quidem faciendum officio tenemur omnes — semper tamen sacerdotis animus miseratione moveatur necesse est; oportet siquidem omni nisu profligare errores, sed errantes fratres adamare eosque impensa caritate revocare ad salutem. Quot bene facta, quot miranda opera viri sanctitudine ornati patrare potuere ob suam etiam animi benignitatem; idque in rerum quoque adiunctis hominumque classibus, ubi omnia fere fallaciis ac vitiis circumveniebantur! At procul dubio ille suo officio deesset, qui ut hominibus gratificaretur, pravis blandiretur eorum voluntatibus, vel minus rectis eorum cogitandi agendique rationibus non sine christianae doctrinae morumque probitatis discrimine obsecundaret. Cum tamen Evangelii praecepta sarta tectaque servantur, cum qui misere lapsi sunt, sincero desiderio moventur ad frugem redeundi bonam, tum illius sententiae reminiscatur sacerdos, quam Divinus Magister Apostolorum Principi tradidit, qui ab eo percontabatur quotiens fratribus venia concedenda foret: « Non dico tibi usque septies, sed usque septuagies septies ».[66]

[65] Ioann., IV, 37.
[66] Matth., XVIII, 22.

Vestra eiusmodi navitas non ad fluxa et caduca, sed ad aeterna potissimum spectare debet. Praecipuum hoc esto sacrorum administrorum propositum, qui ad sanctitatem, ut debent, contendere velint: pro divina tantum gloria animorumque salute laborare. Quot sacerdotes, in gravibus nostrorum temporum rerumque angustiis Apostoli gentium exempla ac monita prae oculis habuere, qui quidem parvo contentus et quae omnino necessaria essent solummodo quaerens asseverabat: « Habentes alimenta, et quibus tegamur, his contenti simus ».[67]

Ex hac temperata terrenarum rerum abstinentia, quae cum Divinae Providentiae fiducia coniungitur, et quae summae laudis praeconio digna Nobis videtur, sacerdotale ministerium uberes profecto in spiritualem et in socialem etiam Ecclesiae utilitatem edidit fructus.

Haec impensa denique operositas vestra sapientiae ac disciplinae luce collustretur, caritatis ardore foveatur. Qui reapse ad propriam proximorumque sanctimoniam nititur, solidam callere debet doctrinam, quae non modo ad theologica studia quod attinet, sed ad ea etiam omnia, quae ex rebus pervestigandis excolendisque nostra peperit aetas, pertineat oportet; atque hisce animi ornamentis praeditus sacrorum administer, sicut optimus pater familias proferre « de thesauro suo nova et vetera » [68] poterit, ita quidem ut ministerium suum et ab omnibus valde aestimetur, et frugiferum evadat. Imprimis autem ministerium hoc vestrum huius Apostolicae Sedis praescriptis ac datis ab Episcopis normis fideliter conformetur. Numquam eveniat, dilecti filii, ut novae illae apostolatus formae rationesque, quae hodie tam opportunae sunt, iis praesertim in regionibus, ubi clerus impar est numero, vel in inertia iaceant, vel, cum non sint recto ordine instructae, christiani populi necessitatibus non respondeant.

Operosum igitur eiusmodi studium vestrum cotidie magis augeatur, Ecclesiam Dei roboret, christifidelibus in exemplum

[67] *I Tim.*, VI, 8.
[68] Cf. MATTH., XIII, 52.

praeluceat, atque ingentia propugnacula excitet, ad quae quidem Dei hostium incursus misere confringantur.

Cupimus etiam ut paterna haec adhortatio Nostra peculiari modo sacerdotes illos attingat, qui demisso quidem animo, sed incensa caritate, in ceterorum sacerdotum sanctitudinem procurandam augendamque sollerter incumbant, sive eorum consiliarios agant, sive eorum conscientiae moderatores vel Paenitentiae Sacramenti administros. Quod hi in Ecclesiae inaestimabile bonum conferunt, plerumque, dum vivunt, silentio obtegitur; at in divini Regni gloria aliquando luculentissime manifestabitur.

Nos quidem, qui non multos ante annos magno cum animi solacio summos decrevimus Sanctorum Caelitum honores Taurinensi sacerdoti Iosepho Cafasso — qui, ut nostis, temporibus difficillimis, sacrorum administris non paucis tam sapienter, tam sancte moderatus est, ut eorum non modo virtutem proveheret, sed eorum etiam sacerdotale munus salutiferum admodum redderet — fore omnino confidimus, ut ob eius etiam patrocinium validissimum Divinus Redemptor noster multos concedat paris sanctitatis sacerdotes, qui semet ipsos suosque in sacro ministerio collegas ad tam excelsam vitae perfectionem dirigant, ut christifideles omnes praeclara eorum intuentes exempla, ad ea ultro libenterque sequenda permoveantur.

III

Hucusque praecipuas veritates ac praecipua scribendo proposuimus praecepta, quibus Catholicae Ecclesiae sacerdotium eiusque explenda munera innituntur. Hisce profecto veritatibus ac normis qui sacerdotes sunt sanctitate exornati, ii procul dubio per cotidianam cuiusque suam agendi rationem, diligenter obsequuntur; dum contra, proh dolor, desertores ac transfugae a susceptis per sacram ordinationem officiis misere recesserunt.

In praesens vero, ut paterna haec adhortatio Nostra efficacior evadat, opportunum ducimus nonnulla, quae ad hodiernae vitae

usum peculiari modo pertineant, satius enucleare. Idque eo vel magis quod nostra hac aetate novae interdum rerum condiciones habentur novaeque disceptationis causae, quae diligentiores a Nobis requirunt animadversiones diligentioresque curas. Cupimus igitur clerum universum, imprimisque sacrorum Antistites paterno adhortari animo ut ad ea omnia provehenda, quae nostris hisce temporibus necessaria videantur, toto pectore incumbant: quae autem recto itinere devia vel prorsus depravata habeantur, ea ad veritatem, ad probitatem, ad virtutem reducant.

Ut probe nostis, post diuturnas ac varias recentis belli vicissitudines, sacerdotum numerus cum in catholicorum regionibus, tum in missionalium terris, impar plerumque increscentibus necessitatibus est. Quamobrem sacerdotes universos adhortamur. sive qui in saeculo vivunt, sive qui in religiosos Ordines vel in religiosas Congregationes adsciti sunt, ut coniunctis voluntatibus coniunctisque fraterno animo viribus ad communem metam alacriter procedant, hoc est ad Ecclesiae bonum et ad suam proximorumque assequendam sanctitatem. Omnes utique, ii etiam qui umbratilem in recessu et in silentio vitam traducunt, ad sacerdotalis ministerii efficacitatem, precando seseque devovendo, conferre queunt; qui tamen actione etiam possunt, id libenter, id alacriter faciant.

At alios quoque necessarium est, divina adspirante gratia, advocare collegas ac laboris socios. Hac de re Nos sacrorum praesertim Antistites paterno admonemus animo, itemque ceteros omnes, qui christiani gregis quovis modo curam gerunt, ut gravissimam huiusmodi causam agant ac provehant, cui quidem futurus Ecclesiae status coniungitur quam maxime. Societati a Christo conditae procul dubio necessarii sacerdotes numquam deerunt; vigilemus tamen oportet ac laboremus omnes, illius sententiae memores: « Messis quidem multa, operarii autem pauci » [69] ac omni nisu contendamus ut quam plurimi habeantur et quam sanctissimi Dei administri.

[69] Luc., X, 2.

Divinus ipse Redemptor nobis indicat quo aptiore modo frequentes suscitari queant sacerdotii candidati: « Rogate... Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam ».[70] Humilibus nempe ac fidentibus ad Deum admotis precibus id impetrare debemus.

At necesse quoque est ad invisibilem superni Flaminis impulsionem actionemque eorum praeparentur animi, qui ad ingrediendum sacerdotium divinitus vocentur; ad quod quidem efficiendum cum christiani parentes, sacri pastores, Paenitentiae Sacramenti administri ac Seminariorum moderatores multum profecto conferre possunt, tum universi etiam sacerdotes ac christifideles, quibus Ecclesiae incrementa provehere eiusque occurrere necessitatibus cordi sit. Dei administri non modo sacris concionibus ac catecheseos institutionibus ad populum habitis, sed privatis etiam opportune intersertis sermonibus, sedulo curent ut illae refellantur praeiudicatae ac fallaces opiniones, quae hodie adversus sacerdotium tam late proferuntur; atque etiam eius excelsam dignitatem, pulchritudinem, utilitatem et eximia promerita in sua luce ponant. Patres vero matresque familias cuiusvis ordinis impensas ad Caelum admoveant preces, ut digni habeantur qui unum saltem e prole sua divino servitio mancipare queant. Omnes denique, qui christiano censentur nomine, officio sibi ducant eos fovere omnique ope iuvare, qui se ad sacra vocatos sentiant.

Sacerdotii candidatorum instituere ac fovere dilectum quod Codex Iuris Canonici [71] animorum pastoribus concredit eisdemque valde commendat, omnibus etiam sacrorum administris peculiari curae esse debet; qui quidem, non modo aeterno Numini demisse generoseque grates agant ob inaestimabile acceptum beneficium, sed nihil antiquius, nihil optatius habeant, quam sibi aliquem deligere omnique ope iuvare successorem, quem illis perspexerint dotibus ornatum ad tantum opus necessariis. Utque id efficacius assequi possint, adulescentibus prae-

[70] Ibidem.

[71] Cf. can. 1353.

sertim, quibus familiariter utantur, et in quibus divinae vocationis indicia animadverterint, optima exempla praebeant, quae imitentur.

Prudens ac sapiens huiusmodi candidatorum dilectus semper et ubique instituatur; non igitur inter iuvenes habeatur solummodo, qui iam in Seminario vitam agant, sed inter eos etiam qui in quibusvis litterarum ludis ac scholis disciplinarum studiis dent operam, atque inter eos potissimum, qui in variis apostolatus formis atque inceptis adiutricem suam navitatem praestent. Hi siquidem, etsi sero sacerdotium ingrediuntur, cum tamen iam graves eluctati fuerint difficultates, et in agitatione vitae animum firmaverint suum, cumque iam in operibus elaboraverint, quae cum sacerdotali munere arcte coniunguntur, maioribus non raro enitent solidioribusque virtutibus.

Semper tamen necessarium est in singulos sacerdotii candidatos diligentissime introspicere, ac praesertim exquirere qua mente, quibus de causis eiusmodi inierint consilium. Ac peculiari modo, cum de pueris agitur, attente considerare oportet utrum necessariis animi corporisque dotibus iidem praediti sint, et utrum ad sacra suscipienda munera adspirent ob eorum tantum nobilitatem ac spiritualem suam ceterorumque utilitatem.

Vos profecto, Venerabiles Fratres, probe nostis quae sint mentis animique ornamenta, quibus, ad eiusmodi causam quod attinet, Ecclesia postulat ut sacrorum alumni praestent; supervacaneum igitur esse ducimus hisce exponendis rebus rationibusque immorari. Opportunum potius putamus vos adhortari, ut ea, qua enitetis, prudentia sedulo exquiratis, utrum, qui sacros suscipere ordines velint, physice etiam idonei sint; idque eo vel magis quod recens bellum succrescentem praesertim subolem funeste non raro affecit pluribusque modis perturbavit. Hi igitur candidati accurate hac de causa inspiciantur, adhibito etiam, si oportet, probati medici iudicio.

Hoc sapienti prudentique dilectu fore confidimus, ut ubique conferta habeantur lectissimaque sacrorum alumnorum agmina.

Quodsi plures sacri Pastores in gravi sunt sollicitudine, quod rariores cotidie adulescentes exsistant, qui sacerdotalia munera affectent, non minore tamen iidem sollicitudine afficiuntur de iuvenum institutione, qui in sacra iam fuerint Seminaria assumpti. Non nescimus profecto, Venerabiles Fratres, quam arduum id opus sit, quotque quantisque implicetur ad perficiendum difficultatibus; sed ex necessario hoc adhibito officio maximum reportabitis solacium, quandoquidem, ut Decessor Noster Leo XIII monet, « ex industria diligentiaque in instituendis sacerdotibus posita, fructus percipietis summopere optabiles, munusque vestrum episcopale multo sentietis esse ad gerendum facilius, ad utilitatem uberius ».[72]

Quamobrem a Nobis opportune factum censemus, si documenta vobis statuerimus, quae necessitate imperantur, hodie maiore quam cum maxima, sanctos educandi sacerdotes.

Animadvertendum primo loco est Seminariorum alumnos, qui primis disciplinis instituantur, nonnisi adulescentulos esse a nativo suae domus humo separatos. Res igitur ipsa postulat ut, quam pueri in Seminariis vitam ducant, cum communi omnium puerorum vita, quantum potest, congruat; magni tamen hinc eorum religiosa conformatione existimata, hinc naturalibus eorum facultatibus spectatis ingeniique propensionibus: quae omnia in spatiosis et capacibus locis excurrant oportet ad salubritatem et ad tranquillitatem idoneis. Attamen hac etiam in re « aeque mensura ac temperatio » serventur; ita quidem ut numquam eveniat ut « in sumptuosis domibus et in exquisitis suavitatibus et commodis » [73] ii vitam agant, qui ad sui abnegationem atque ad evangelicam virtutem conformari debeant.

[72] Litt. Enc. *Quod multum*, ad Episcopos Hungariae, die 22 mensis Augusti a. 1886: *Acta Leonis*, vol. VI, p. 158.

[73] Cf. Allocut. d. 25 Novembris a. 1948 habitam: *A. A. S.*, XL, 1948, p. 552.

In universum elaborandum praecipue est, ut singulorum puerorum indoles cuiusque propria recte conformetur; in iisque magis magisque se explicet conscientia quid ex actibus suis in se recidat periculi, quid ipsi de hominibus ac de eventibus iudicii ferant, quid denique ipsi operis ultro sponteque suscipiant. Quam ob causam ii qui sacris Seminariis praesunt modum prudenter animadversionibus imponent, ac crescentibus iuvenum annis ab strictiore eorum custodia vel cuiusvis generis refrenationibus sensim temperent; id prorsus consecuturi ut sibimet ipsis adulescentes moderentur, seseque suorum esse operum auctores sentiant .In quibusdam praeterea rebus non modo licitam largiantur alumnis agendi libertatem, sed eos etiam ad secum cogitandum in animo insuescant, ut veritates, quae vel doctrinas vel quae usum spectent, faciliore negotio combibant. Neque extimescant moderatores ne concrediti sibi iuvenes hodiernos cognoscant eventus; quin etiam praeter quam quod illis rerum notitias aperient ex quibus maturum de factis iudicium iidem sibi faciant, controversias etiam de quaestionibus id genus ne declinent, ut iuvenum mentes ad aequam rerum rationumque aestimationem informent.

Quae si normae servatae religiose fuerint, cum alumni, ad probitatem sinceritatemque instituti atque eruditi, suam non minus ac ceterorum vitae integritatem animique firmitatem summo in pretio habeant, a fallacia et a cuiusvis generis simulatione abhorrebunt. Ab eiusmodi integritate ac sinceritate facile proficiscetur, ut a moderatoribus efficientius iidem adiuvari possint, cum dignoscendum sit utrum divinitus ad sacra capessenda munia vocentur.

Ubi vero iuvenes — qui praesertim a teneris in sacra Seminaria fuerint recepti — in locis educentur ab hominum societate paulo nimium seiunctis, ii profecto, cum in publicum prodibunt, haud ex facili sive cum minuta plebe sive cum litteratis hominibus commercium habebunt, fietque eis plurimum, ut aut inconsiderate cum christiano populo se gerant, aut, quam acceperint institutionem, secus existiment. Opera idcirco danda

est, ut alumni sensim prudenterque in intima populi consilia ac studia penetrent, ne, sacerdotio aliquando initiati sacrisque addicti muneribus, suae incerti sint actionis; quod non tantum ipsorum perturbaret animos, sed eorum etiam sacerdotales labores minueret.

Ad haec qui sacris Seminariis praepositi sunt plurimas oportet curas locent in mente alumnorum excolenda.

Perspecta sane habetis, Venerabiles Fratres, normas atque praescripta, quae hac de re Apostolica haec Sedes identidem tulit, et quae Nosmet ipsi omnibus commendavimus, cum primum, sub Pontificatus Nostri initio, Seminariorum atque Collegiorum Romanorum alumnos coram admisimus.[74]

Qua de re cupimus cumprimis ne litterarum doctrinarumque studiis ii qui futuri sint sacerdotes iis nihil saltem cedant qui e laicis iuvenibus paris sint disciplinae auditores. Hoc namque si cautum fuerit, et ut discipulorum mentes severius expoliantur, et ut facilius eorum habeatur suo cuiusque tempore dilectus cautum sane fuerit. Re enim vera si id contigerit, cum sacrorum alumnus de suae vitae futura condicione deliberaturus erit, nulla prorsus necessitate astringetur; aberitque plane a periculo ne, quod ea non ornetur eruditione atque doctrina, quae civilia sibi munera obicere possit, viam insistere sibi non paratam cogatur, secundum illam villici infidelis sententiam: « Fodere non valeo, mendicare erubesco ».[75] Quodsi quis alumnorum, utilem licet Ecclesiae operam ostendens, e Seminario nihilo minus cederet, hoc non esset omnino dolendum; quandoquidem is, rectam viam ingressus, beneficiorum in Seminario acceptorum non recordari non posset, nec ad laicorum hominum catholicam alacritatem multum suae alacritatis non adicere.

In sacrorum institutione alumnorum, quamvis multarum cognitio disciplinarum perquiratur, in quibus hodie rerum socialium investigatio magni quidem est momenti, maxima ta-

[74] Cf. Orationem diei 24 mensis Iunii 1939 habitam: *A. A. S.*, XXXI, 1939, pp. 245-251.
[75] Luc., XVI, 3.

men vis doctrinis philosophicis ac theologicis « ad Angelici Doctoris rationem » [76] tribuenda est, cum his necessitatum atque errorum, quae nostra invexerit aetas, notitia coniuncta. Huiusmodi enim doctrinae cum sacerdotibus ipsis, tum christiano populo maximi sunt ponderis et utilitatis: pietatis magistris asseverantibus eas, modo fuerint idonea ratione traditae, ad servandum alendumque fidei studium, ad cupiditates debilitandas, ad animum cum Summo Dei Numine coniungendum maxime valere.

Accedit quod sacerdos, qui veluti « sal terrae » et « lux mundi » [77] est putandus, opus est, ut in fidei tuitione conatu maximo elaboret, Christi Evangelium promulgans, atque oppositos errores coarguens, qui omnibus viis hoc tempore seruntur in vulgus. Atqui erroribus valenter refragari nequibit, nisi quod firmissima philosophiae ac theologiae catholicae elementa penitus didicerit.

A qua causa alienum non est animadvertere docendi rationem, quae in catholicis scholis iamdiu invaluit, plurimum habere efficacitatis simul ad perspicue rerum notiones mente concipiendas, simul ad hoc confirmandum: veritates nempe, quae ut sacrum depositum fuere Ecclesiae, christianorum magistrae, concreditae inter se perfecte congruere ac cohaerere. Non desunt vero hac nostra aetate qui, cum de recentioribus Ecclesiae documentis deflexerint, cumque minus notionum definitae perspicuitati studeant, praeterquam recta discesserint nostrarum scholarum via, erratis etiam ambiguisque opinionibus, ut est experiendo cognitum, introitum patefaciant.

Quare ne sacrorum administrorum studia fluctuationibus, vel dubitationibus miserum in modum haereant, maximopere vos, Venerabiles Fratres, hortamur omnes sedulo evigiletis, ut quas Apostolica haec Sedes de huiusmodi studiis colendis certas constituit normas, eae integra fide accipiantur atque serventur.

[76] Cf. *C. I. C.*, can. 1366, 2.

[77] Cf. MATTH., V, 13, 14.

Si tam impense, pro Apostolico quo fungimur officio, de clericorum intellegentia praeclare excolenda adhuc admonuimus, haud difficile tamen cognitu est cur nihil sit Nobis potius quam ut eorumdem iuvenum animi moresque probe conformentur; quoniam si secus acciderit, vel exquisitissima doctrina, ob superbiam atque arrogantiam, quae facile descenderit in animos, maximas edere poterit ruinas. Quapropter Ecclesia Mater vult praesertim in sacris Seminariis adulescentes illius sanctimoniae initia inchoënt, quam deinceps in omni vita praestent atque confirment.

Quemadmodum de sacerdotibus iam scripsimus, haud secus nunc instamus ut sacri ordinis alumnis persuasissimum sit debere se ad animi potiunda ornamenta, quae virtutes sunt, omni nisu contendere, eademque postquam assecuti fuerint, fortiter servare studioseque augere.

Cum cotidie, iisdem fere semper horis, eadem pietatis officia adulescentes exsequantur, timeri potest ne cum extrinseca religionis exercitatione intimus animi sensus non consonet; quod ferme ex consuetudine facilius fieri apud eos poterit vel etiam ingravescere, cum sacra iidem domicilia egressi, in necessariam suorum munerum perfunctionem saepenumero rapientur.

Omnis itaque opera atque industria impendatur, ut qui in cleri spem educantur, vitam pie sibi intentam vivant, quae superno spiritu alatur quaeque superno spiritu gubernante moveatur. Omnia iidem operentur divina fide collustrati atque cum Christo Iesu coniuncti; pro certo habentes ab sancto hoc vivendi genere abesse eos non posse, qui sint olim sacerdotio initiandi, Divinique ipsius Magistri personam in Ecclesia gesturi. Nihil enimvero magis sacrorum alumnos impellit ad virtutes sacerdote dignas consequendas, ad perrumpendas difficultates, ad salutaria consilia explenda, quam intimus hic pietatis sensus.

Qui clericorum moribus effingendis dant operam id summe spectent opus est, ut iidem virtutes eas complectantur, quas Ecclesia a sacerdotibus poscit. De quibus cum alio huius Exhortationis loco dixerimus, non est profecto cur eadem hic iteremus.

Attamen facere non possumus quin ex omnibus virtutibus, quibus sacrorum alumni exornandi sunt, ad eas singulariter illos hic incitemus, quibus, veluti fundamentis, tota sacerdotum sanctitas nititur.

Pernecesse est iuvenes ita obedientiae studium assequantur, ut suam voluntatem assuescant Dei voluntati candide subicere, cuius sunt Seminarii moderatores veluti interpretes habendi. Ac nihil umquam sit in eorum agendi ratione, quod a divina sit voluntate alienum. Huius, de qua loquimur, obedientiae iuvenes a Divino Redemptore exemplum expetant, cui hisce in terris illud unum erat propositum: « Ut faciam, Deus, voluntatem tuam ».[78]

Qui adulescentes in Seminariis versantur iam a primis annis discant ex animo rectoribus suis filiorum more obsequi; ut aliquando Episcoporum suorum voluntati mansuete inserviant; sicut in praeceptis est invictissimi Christi athletae Ignatii Antiochensis: « Omnes Episcopo obtemperate, ut Iesus Christus Patri ».[79] « Qui honorat Episcopum a Deo honoratus est; qui clam Episcopo aliquid agit, diabolo servit ».[80] « Sine Episcopo nihil facite, carnem vestram ut templum Dei custodite, unionem amate, dissidia fugite, imitatores estote Iesu Christi, sicut et ipse Patris sui ».[81]

Vigil quoque diligensque cura adhibenda est, ut sacrae militiae tirones magni ducant, ament atque in animo suo pudicitiam tutentur, quippe in qua sit magnam partem positum quod eiusmodi vitae genus iidem sibi constituant, in eoque permaneant. Quae propterea, cum in humana consortione in tanta incurrat pericula, est quod, qui sacerdotalem dignitatem suscepturi sint, in illorum animis iamdiu firmiterque inhaeserit. Non modo igitur certiores clerici opportune fiant quid sint sacerdo-

[78] *Hebr.*, X, 7.

[79] *Ad Smyrnaeos*, VIII, 1; MIGNE, *P. G.*, VIII, 714.

[80] Ibid., IX, 1, 714, 715.

[81] *Ad Philadelphienses* VII, 2; MIGNE, *P. G.*, V, 700.

tum caelibatus ab iisdemque servanda castitas,[82] quidve ea officii exigant, sed de periculis etiam moneantur, quae hanc ob rem afferri ipsis possint. Cohortandi item sunt sacrorum alumni, ut iam a prima aetatula ab periculis praecaveant, ad eas confugiendo cupiditatum comprimendarum rationes, quas caelestium rerum magistri suadeant; quoniam quo erit cupiditatum firmior ac constantior moderatio, eo magis in ceteris virtutibus proficiet animus, uberioresque erunt sacerdotalis sollertiae fructus. Quodsi quis clericorum hac in re ad malum se praestiterit proclivem neque, experimento per aequum temporis spatium capto, ab improba propensione se removerit, is erit utique e Seminario exigendus, antequam sacris ordinibus initietur.

Haec, de quibus diximus, ac cetera animi ornamenta, sacerdotibus digna, iuvenes in Seminariis degentes facile sibi comparaverint, si a pueris sinceram ac teneram pietatem suxerint erga Christum Iesum « vere, realiter, et substantialiter » sub Sacramenti augustissimi specie praesentem interque nos hisce in terris commorantem; si simul aeque a Christo incitata fuerint atque in Christum spectaverint vel consilia vel labores quae alumni susceperint. Laetitia vero summa perfundetur sane Ecclesia, si ad pietatem erga sanctissimum Eucharistiae Sacramentum adulescentuli singularem pietatem adiunxerint in Beatissimam Virginem Mariam; pietatem inquimus, cuius impulsu animus se totum Divinae Matri committat, ad eiusque sequenda exempla virtutum moveatur; quandoquidem numquam praeclara sollersque actio in sacerdote desiderabitur, cuius adulescentiam praecipuus enutriverit in Iesum et in Mariam amor.

Facere hoc loco, Venerabiles Fratres, non possumus quin etiam vobis hortatores simus, ut novellorum sacerdotum commendatam singulariter vobis curam habeatis.

Eo tempore quo e Seminarii claustris sacra obituri munera egrediuntur, sacerdotibus, idcirco quod in apertum prosiliunt apostolatus campum, periculum occurrere potest, nisi iam ad

[82] Cf. *C. I. C.*, can. 132.

novam huiusmodi vitae rationem prudenter ii fuerint instructi. Quam ad rem opportune consideraveritis spes bonas de recentibus sacerdotibus captas saepe posse ad irritum cadere, nisi quis ad labores pedetemptim eos admoverit, nisive ipsis ad labores accedentibus sapienter quis advigilaverit paternoque more moderatus fuerit.

Quapropter probatur valde Nobis novellos hosce sacerdotes, ubicumque potest, per aliquot annos in certa collegia recipi, quibus locis, viris gubernantibus multarum rerum peritis, altius ad pietatem ad sacrasque disciplinas excolantur, ac pro suo cuiusque ingenio ad sacerdotalia munera erudiantur. Has ob causas in votis Nobis est eiusdemmodi collegia vel singula in singulis dioecesibus vel, si res id postulaverit, singula ad plures dioeceses constitui.

Quod ad Nostram hanc Urbem attinet, idem iam Nos, quinquagesimo expleto Nostri sacerdotii anno, perlibentes fecimus, cum Domum, cui a S. Eugenio nomen est inditum, recentibus a sacerdotio iuvenibus excitari iussimus.[83]

Vos adhortamur, Venerabiles Fratres, ut, quantum fieri potest, inexpertos adhuc sacerdotes in medias ne ingeratis operas, neve eos assignetis locis, vel ab urbe Dioecesis principe vel a celebrioribus eius oppidis remotis. In huiusmodi enim vitae statu si versarentur, segreges, imperiti, periculis oppositi, a magistris prudentibus inopes, incommoda procul dubio ipsi capere eorumque alacritas possent.

Probatur quoque admodum Nobis, Venerabiles Fratres, hos novellos sacerdotes una cum loci curione maximo eiusque administris vivere; propterea quod facilius ita, senioribus praeeuntibus, ad sacra munera iidem poterunt informari, atque pietatis studio ardentius imbui. Animorum Pastores omnes ea de causa commonefacimus in suis, magna ex parte, positum esse manibus futurum horum iuvenum sacerdotum successum. Ardor namque et vis, quibus hi in sacerdotio tirones ad primas se conferunt

[83] Cf. *A. A. S.*, XLI, 1949, pp. 165-167.

operas, aut restingui aut certe imminui quandoque poterunt seniorum exemplo, talium videlicet qui sive virtutum ornamentis non niteant, sive, illata causa ne veteres, quibus assueti sunt, consuetudines immutentur, otiosum praeoptent vitae institutum.

Quod in votum iam venerat Ecclesiae [84] id Nos et nunc comprobamus et commendamus vehementer, iniri scilicet vel ab unius curiae vel a plurium vicinarum curiarum clero communis vitae consuetudinem.

E qua communis vitae consuetudine etsi quaedam incommoditates oriri possunt, nemini tamen dubium est maximas proficisci utilitates: primum caritatis atque alacritatis studium magis magisque cotidie apud sacerdotes incendi; deinde christiano populo documentum supponi quomodo iidem sint a suis ipsorum rationibus a suisque propinquis voluntate seiuncti; tum palam fieri omnibus quam religiosa cura sacerdotes castimoniae suae consulant.

Ceterum opus est etiam studiis sacrorum administros dare operam, uti Codice Iuris Canonici continetur: « Clerici studia, praesertim sacra, recepto sacerdotio, ne intermittant ».[85] Quo Codice praeter quam quod periculum a sacerdotibus novellis praecipitur « singulis annis saltem per integrum triennium » faciendum,[86] conventus quoque saepius in anno ab iisdem habendi praescribuntur « ad scientiam et pietatem... promovendam ».[87]

Sed ad studia incitanda, quae saepenumero sacerdotes prae domesticae exiguitate rei celebrare nequeunt, summopere expedit locorum Ordinarios, ex vetere praeclaroque Ecclesiae instituto, bibliothecas vel ad aedem Dioecesis principem, vel ad canonicorum collegia, vel ad curias ipsas quondam ordinatas, in pristinam revocare dignitatem.

Quae quidem bibliothecae, quamvis plerumque expilatae

[84] Cf. *C. I. C.*, can. 134.
[85] Can. 129.
[86] Can. 130, 1°.
[87] Can. 131, 1°.

eversaeque fuerint, non raro tamen acceptis quasi permagna hereditate cum membranis tum libris aut scriptis aut typis excusis adhuc ornantur atque ditantur: « quae praeclaro sane testimonio hinc sunt quantos Ecclesia exantlaverit labores quantaque auctoritate floruerit, hinc qua divina fide pietateque maiores nostri arderent, studia exercerent, politam elegantiam adamarent ».[88] Ne neglectorum receptaculorum loco hae bibliothecae existimentur, sed veluti viventis potius structurae, in qua idoneum conclave libris pervolutandis paretur. At cumprimis bibliothecae ad nostrorum temporum usus ordinentur, atque scriptis omne genus instruantur, praecipua religiosarum et sociabilium rerum ratione habita; ut nimirum praeceptores, ut curiones, ut novissimi praesertim e sacerdotibus satis inde doctrinarum ad veritates evangelicas promulgandas ad errores-que redarguendos haurire possint.

Nostrarum denique partium esse ducimus, Venerabiles Fratres, de difficultatibus vos commonere, quae ad nostra haec tempora proxime pertinent. Exploratum certumque esse vobis arbitramur serpere latius et gravius in dies novarum rerum studium inter sacerdotes, ut plurimum sive eruditione atque doctrina sive vitae severitate minus quam ceteri praeditos.

Per se novitas neutiquam est veritatis indicium, atque una ea est condicione laudanda, ut simul veritatem confirmet, simul probitati ac virtuti conducat.

Hac, quae volvitur, aetate graviter quidem itinere deerratum est: est siquidem dolendum plura philosophorum genera internasci, eademque, hominum moribus nullo modo emendatis, dilabi; insignia ad deformitatem artis opera cerni, quae christianum nihilo secius nomen mentiuntur; administrandae rei publicae rationem magis ad singulorum civium quam ad communem omnium prosperitatem haud paucis in locis spectare; vitae

[88] Cf. Epistulam Emi Card. Petri Gasparri, a publicis Ecclesiae negotiis, ad Italiae Episcopos datam die 15 mensis Aprilis anno 1923: in *Enchiridion Clericorum*, Typ. Pol. Vat., 1937, p. 613.

instituta de oeconomicis ac sociabilibus rebus plus periculi honestis quam versutis hominibus moliri. Ex quo proclive consequitur sacerdotes nostris hisce diebus omnino non deesse, in quos eiusmodi contagio aliquo modo influat; qui non numquam opiniones imbibant vitaeque genus, etiam in ipso vestis ornatu cultuque corporis, instituant, aeque a sua dignitate aeque a suis muneribus aliena; qui novitatis cupiditate ducantur, cum in concionibus ad christianum populum habendis, tum in adversariorum erroribus coarguendis; qui denique, cum haec fecerint, non solum animi sui fidem infirment, sed, sua etiam attrita fama, efficacitatem sacri officii extenuent.

Quibus super rebus diligentiam summopere excitamus vestram, Venerabiles Fratres, nihil sane dubitantes inter immodicam, quae apud non paucos invaluit, vel acti temporis vel futuri cupiditatem, eam vos esse prudentiam adhibituros, quae tum etiam sapiens ac vigilans sit oportet, cum in novis periclitabitur viis, quid alacritatis quidve contentionis suscipiendum sit quaerens, ut una veritas tandem victrix emergat. Longe plane absumus, ut profiteamur apostolicos labores non debere cum ipsa, quae nunc agitur, vita congruere ,neque eas, quae nunc instituuntur, operas non debere huius aetatis necessitatibus inservire. Sed cum sacerdotalem quamvis in Ecclesia sumptam operositatem per legitimae dignitatis gradus necesse sit digeri, nova hac de re incepta non nisi Episcopo sinente ineantur. Sacri autem Pastores ex eadem regione vel Natione hisce super causis identidem opportuna consilia inter se conferant, ea quidem mente ut propriis locorum utilitatibus prospiciant, ac rationibus caveant ad religiosam actionem magis accommodatis atque idoneis. Quae si omnia ad mandatum ordinem relata fuerint, sacerdotum officia non poterit quidem efficacitas non consequi. Haec sibi persuadeant omnes: Aeterni Numinis potius quam hominum voluntati esse obsequendum, atque apostolicam assiduitatem non pro suis cuiusque opinationibus, sed pro sacrae potestatis aut legibus aut normis esse praebendam. Spe enim usquequaque destituitur qui in opinione est posse se insolitis atque

absurdis agendi rationibus et animi sui egestatem obtegere et Christi prolatando regno efficientem dare operam.

Porro non dissimilem recto huic, de quo diximus, agendi modo sacerdotibus ineundum esse putamus, cum de doctrinis socialibus, perinde ut hodie explicantur, causa versatur.

Sunt quidem hoc tempore qui ad communistarum, quos vocant, machinationes id videlicet cumprimis spectantium, ut quibus temporalem iidem polliciti fuerint felicitatem, ex eorum animis fidem extrahant, non modo expavescant, sed aestuante etiam sint animo. Verumtamen Apostolica haec Sedes, documentis recens hac super re datis, luculentem stravit viam, cui se committant omnes, e qua, salva officii conscientia, excedat nemo

Ex alia vero parte non desunt qui se pavidos atque incertos ostendant, ad oeconomicam illam rationem quod attinet, quae a nimio privatarum divitiarum congestu nomen invenit; ex quo gravia consequi nocumenta Ecclesia non semel declaravit. Ecclesia siquidem non tantum ingentium opum ac vel ipsius possidendi iuris abusus indicavit, quos eadem oeconomica ratio parit ac defendit, sed etiam edocuit divitiae ac possessiones ad res labore procreandas conferant oportere, cum universae hominum societatis emolumento, itemque cum humanae libertatis dignitatisque tuitione atque incremento. Quae ex utraque oeconomica ratione oriuntur damna omnibus peculiarique modo sacerdotibus persuadeant, ut de re sociali doctrinam, quam Ecclesia tradit, fideli animo amplectantur, eamdemque ceteris impertiant ac pro viribus in usum deducant. Haec enim doctrina una potest tam late invalescentibus malis mederi; quandoquidem omnia iustitiae unaque simul caritatis officia summa perfectione componit ;ac talem excitari iubet societatis ordinem, qui singulos cives non opprimat, neque ob nimium utilitatis cuiusque suae studium invicem eos distineat, sed omnes potius quodam mutuarum rationum concentu fraternaeque necessitudinis vinculis devinciat.

Sacerdotes, Divini Magistri vestigiis insistentes, egentium atque opificum necessitatibus pro facultate occurrant, iisque omnibus, qui in rerum angustiis versentur; in quibus quidem non pauci, ut omnes norunt, e media etiam societatis classe atque ex ipso sacerdotum ordine censendi sunt. Nihilominus eos ne neglegant, qui, cum satis fortunae habeant, animi tamen egestate laborant; atque adeo ad vitam penitus instaurandam vocandi sunt, Zachaei exemplo in memoriam redacto, qui dixit: « Dimidium bonorum meorum... do pauperibus, et si quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum ».[89] Cum de re sociali causa vertitur, sacrorum administri numquam obliviscantur quo suum debeat spectare munus: alacres nempe ac nihil haesitantes recta ea proponant doctrinae principia, quae, in variis societatis classibus, ad ius dominii, ad divitias, ad iustitiam caritatemque pertineant; eademque principia quo aptiore modo efficienda sint suo exemplo doceant.

Haec tamen doctrinae praecepta laici homines ad effectum deducenda curent. Quodsi ad rem pares non sint, eos sacrorum administer quam aptissime instruat atque conformet.

Heic opportunum esse ducimus causam attingere de domesticarum rerum angustiis, quibus plurimi sacerdotes post recens bellum afflictantur; in iis praesertim regionibus, quae vel eiusdem belli causa, vel ob politicarum rerum statum maxima acceperunt detrimenta. Harum rerum condicionibus cum acerrime Nos angamur, nihil reliqui facimus, quod pro facultate Nostra possit calamitates, aerumnas summamque multorum indigentiam relevare.

Probe nostis, Venerabiles Fratres, Nos — quibus in locis maiores viderentur esse necessitates — per Sacrum Consilium cleri disciplinae praepositum, extraordinarias Antistitibus fecisse facultates ac peculiares edidisse normas, quibus graviores oeconomicarum rerum disparilitates aequo modo componeren-

[89] Luc., XIX, 8.

tur, quae ad sacerdotes pertinerent Dioecesis cuiusque suae. Atque exploratum Nobis est alicubi sacrorum administros non paucos, laude sane dignos, suorum Pastorum monitis obsecutos esse; alicubi vero, ob natas difficultates, datas normas integra ex parte suos effectus consecutas non fuisse. Vos igitur adhortamur ut, paterno ducti animo, inceptum iter insistatis, cum non liceat operarios in vineam Domini missos cotidiano carere pane. Hac de re ne gravemini identidem Nos certiores facere qui successus operam vestram consecuti fuerint.

Ac praeterea consilia illa summopere commendamus, Venerabiles Fratres, quae inter vos collaturi estis, ut non modo in praesens sacerdotibus cotidiano victui necessaria ne desint, sed ut iisdem, etiam in posterum, certis statutis opportunisque rationibus, prospiciatur — quod quidem in civili societate factum admodum probamus — idque cum praecipue vel iidem sacerdotes in morbos incidant, vel devexa valetudine laborent, vel senectute conficiantur. Ita enim eos sollicitudine exsolveritis de futuro ipsorum vitae statu.

Quam ad rem gratum placet sacerdotibus Nostrum significare animum, qui incommoda posthabentes, quae inde sibi exoriantur, suis in sacro ministerio collegis, ope egentibus, suppetias venerint ac veniant, senio praesertim, vel infirmitate affectis. Id enim praestantes, egregium mutuae illius caritatis praebent indicium, quam Christus discipulis suis quasi insigne dedit, quo ab omnibus dignoscerentur: « In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem ».[90] Ominamur quoque ut arctioribus cotidie fraternae huius necessitudinis vinculis Nationum omnium sacerdotes invicem copulentur, ut luculentius usque pateat eos, cum Dei communis omnium Patris administri sint, eodem, ubique gentium commorentur, amoris afflatu inter se animari.

At vobis procul dubio perspectum est gravibus huius causae difficultatibus vos mederi penitus non posse, nisi christifideles

[90] Ioann., XIII, 35.

etiam se officio teneri sentiant, pro sua cuiusque parte, clero subveniendi; ac nisi opportuna omnia adhibeantur, quae ad huiusmodi conducant finem.

Propterea concreditum vobis populum admoneatis debito eum obstringi ferendi opem sacerdotibus, qui in necessitate versentur; quandoquidem semper Divini Redemptoris sententia viget: « Dignus est enim operarius mercede sua ».[91] Quomodo enim a sacrorum administris alacrem sui muneris operam postulari potest, quibus necessariae ad vivendum res non suppetant? Ceterum qui christifideles hoc neglegunt, Ecclesiae inimicis, etsi nolentes, viam quasi sternunt, qua facilius iidem queant ad inopiam in non paucis Nationibus redigere clerum, ut eum a legitima auctoritate abstrahant.

Ii etiam, qui publicae rei praesunt, pro diversis Civitatum condicionibus, necessitatibus cleri consulant oportet, ex cuius perfunctione muneris plurimae utilitates ad civium animos eorumque mores, summo cum totius societatis profectu, permanare possunt.

Postremo, antequam scribendi finem faciamus, temperare Nobis non possumus quin ea hortamenta summatim heic vobis iteremus, quae cotidie ante oculos habeatis necesse est, utpote praecipuae existimandae sint vitae navitatisque vestrae normae. Cum Iesu Christi sacerdotes simus, eo contendamus oportet, ut quam ipse egit, hominum redemptio validissimam in singulorum animos vim exserat. Gravissimas autem aetatis huius nostrae necessitates intento reputantibus animo, enitendum nobis est ut fratres, vel a recto itinere aberrantes, vel cupidinum obcaecatos caligine, ad christiana praecepta reducamus; ut populos christianae doctrinae luce collustremus, christianis regamus normis et christianorum officiorum conscientia penitus informemus; ut denique omnes incitemus ad veritatis et iustitiae animose certanda certamina.

[91] Luc., X, 7.

At propositam metam tum solummodo assecuturi erimus, cum ad talem sanctitudinis pervenerimus verticem, ut quam a Christo vitam virtutemque in nos derivaverimus, eam in ceteros effundamus.

Singulos igitur sacerdotes Apostoli hortatione monemus: « Noli negligere gratiam, quae in te est, quae data est tibi... cum impositione manuum presbyterii »; [92] « in omnibus teipsum praebe exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate, verbum sanum, irreprehensibile, ut is, qui ex adverso est, vereatur, nihil habens malum dicere de nobis ». [93]

Dilecti filii, suscepti muneris gratiam plurimi facientes, ita vivite ut eadem in vobis vigeat fructusque pariat uberrimos, qui ad spiritualem Ecclesiae utilitatem ad eiusque inimicorum emendationem summopere conferant.

Utque paterna haec adhortatio Nostra quod spectat feliciter assequatur, vos etiam atque etiam hisce verbis admonemus, quae hoc Sacro praesertim vertente Anno tam opportuna videntur: « Renovamini... spiritu mentis vestrae et induite novum hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitia et sanctitate veritatis »; [94] « estote... imitatores Dei, sicut filii carissimi: et ambulate in dilectione sicut et Christus dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo »; [95] « implemini Spiritu Sancto, loquentes vobismetipsis in psalmis et hymnis, et in canticis spiritualibus, cantantes et psallentes in cordibus vestris Domino », [96] « vigilantes in omni instantia, et obsecratione pro omnibus sanctis ». [97]

Quae Apostoli gentium incitamenta animo recogitantes, opportunum ducimus suadere vobis ut, hoc eodem Sacro volvente Anno, Spiritualibus Exercitiis operam praeter statum ordinem

[92] *I Tim.*, IV, 14.
[93] *Tit.*, II, 7, 8.
[94] *Ephes.*, IV, 23, 24.
[95] Ibid., V, 1, 2.
[96] Ibid., V, 18, 19.
[97] Ibid., VI, 18.

detis; ita quidem ut, pietatis ardore moti, quem inde percepturi estis, ceterorum quoque animos ad potiundos divinae indulgentiae thesauros aptius advocetis.

Cum autem peculiari modo experiemini quam difficile sit per arduum sanctimoniae procedere iter, ac vobis creditis perfungi officiis, tum ad eam fidentes oculos fidentemque animum erigite, quae Aeterni Sacerdotis cum sit Genetrix, catholici quoque cleri est Mater amantissima. Non modo huius Matris erga vos benignitatem optime nostis, sed multis etiam locis, illius Immaculati Cordis misericordia concionando proposita, christiani populi fidem ac pietatem mirum in modum saepenumero exsuscitastis.

Si omnes Deiparae Virgini flagranti in amore sunt, at singulari dilectionis studio ipsa sacerdotes amplectitur, qui vivam Iesu Christi imaginem in se referunt. Cum igitur eiusmodi singularem amorem ac peculiarem in vos omnes Beatissimae Virginis tutelam summo cum animi solacio consideraveritis, tum vestros sentietis ad sanctitatem et ad sacerdotalia exercenda munera nisus faciliores fieri.

Nos Almae Dei Parenti, caelestium gratiarum conciliatrici, omnes quotquot in orbe terrarum sunt sacerdotes, enixe commendatos volumus, ut, ea deprecante, largissimam Deus effusionem sui Spiritus descendere iubeat; qui quidem et sacrorum omnes administros ad sanctimoniam impellat, hominumque genus renovatis moribus instauret.

Quae fausta ac salutaria, Immaculatae Virginis Mariae interposito patrocinio, eventura sperantes, supernorum munerum copiam omnibus imploramus; sacris praesertim Antistitibus ac sacerdotibus, qui, cum Ecclesiae iura eiusque libertatem pro officii sui conscientia tuiti fuerint, insectationes, carcerem, exsilium patiuntur. Eos Nos peculiari caritate prosequimur; utque sacerdotali illa, qua adhuc in exemplum praestitere, fortitudine ac virtute excellere pergant, paterno eos adhortamur animo.

Quorum interea supernorum munerum sit auspex paternaeque voluntatis Nostrae testis Apostolica Benedictio, quam vobis singulis universis, Venerabilis Fratres, cunctoque clero vestro amantissime impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXIII mensis Septembris anno Maximi Iubilaei MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

INDEX*

Adhortationis ad clerum universum « Menti Nostrae... »

INTRODUCTIO

PAG.

Vox Divini Redemptoris et Principis Apostolorum. Praecipua cura Summi Pontificis pro sacerdotibus et gratus animus erga eos 657-658
Sacerdotium, magnum Dei donum. Oportet illi fideliter respondere 659-660

PARS I

SANCTITAS VITAE SACERDOTALIS

Perfectio consistit in fervore caritatis, qui sacerdotem addecet . . 660-661

Imitatio Christi

Coniunctio intima cum Christo, uti summo Exemplari. Initium christianae perfectionis est humilitas, quae ducit ad voluntatis immolationem per oboedientiam 661-663
Custodia caelibatus per vigilantiam et orationem, devitando familiaritatem 663-664
Sacerdos, a divitiis terrenisque rebus abalienus, omnibus virtutibus ornatus sit 664-665

Necessitas gratiae supernae ad imitationem Christi persequendam

Vita sacerdotis imitari debet sacrificium Christi, Sacerdotis et Victimae in monte Calvariae et in Eucharistico Sacrificio, ex quo thesauros gratiae haurit ad sanctitatis verticem assequendum . . 665-669

Necessitas orationis et exercitiorum pietatis

Recitatio divini Officii, uti vox Christi et Ecclesiae, medium efficax sanctificationis, si recta intentione una cum Christo atque diligenti meditatione absolvatur 669-671
Pietatis exercitia fovenda: Meditatio sacra cotidiana, supplicatio vocalis, incensa erga Christi Matrem pietas, visitatio eucharistica, perscrutatio conscientiae, frequentia Paenitentiae Sacramenti, in spiritualibus consilium, Exercitia spiritualia . . 671-675

* Ad utilitatem lectorum Index proponitur.

PARS II

SANCTITAS IN SACRO MINISTERIO

PAG.

Sacerdos, dispensator mysteriorum Dei, apostolatum exercens, iuxta formas quibus hodie christifideles indigent et cum Christo coniunctus, caveat « actionis haeresim », aemulator sanctorum . . 675-678

Sacerdos, Christi exempla persequens per caritatem, cum temperata terrenarum rerum abstinentia et congrua doctrina, sacerdotale munus magis salutiferum reddat, uti fulget in vita Sanctorum ac praesertim S. Iosephi Cafasso 678-681

PARS III

NORMAE AD HODIERNAE VITAE USUM

Recta selectio cleri 681-684

Cura vocationum 684-687

Institutio intellectualis, litteralis et scientifica 687

Necessitas doctrinarum philosophicae et theologicae 688

Institutio spiritualis et moralis 689-691

Cura novellorum sacerdotum 691-693

Bibliothecae in usum cleri 693-694

PARS IV

DIFFICULTATES PRAECAVENDAE

Pericula nostrae aetatis 694-696

Clerus et quaestio socialis 696-697

Sollicitudo Summi Pontificis pro clero indigenti 697

Monita, hortamenta ac vota pro omnibus Dei Ministris, praesertim pro iis Antistitibus ac Sacerdotibus, qui persecutionem patiuntur 699-702

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXII, n. 13 - 2 Octobris 1950)

ACTA PII PP. XII

ADHORTATIO APOSTOLICA

Menti Nostrae. - Ad Clerum universum pacem et communionem cum Apostolica Sede habentem: de sacerdotalis vitae sanctitate promovenda 657

Index 703

PETITIONES DE ASSUMPTIONE CORPOREA B. V. MARIAE IN CAELUM DEFINIENDA AD SANCTAM SEDEM DELATAE

propositae secundum ordinem hierarchicum, dogmaticum, geographicum, chronologicum ad consensum Ecclesiae manifestandum a GUILHELMO HENTRICH et RUDOLFO GUALTERO DE MOOS

Tomus I. Pp. XLIV-1064 — Tomus II. Pp. XVI-1110 (2 tabellae).
In-4° (cm. 28,5×19). L. 1000

PETRI CARD. GASPARRI

TRACTATUS CANONICUS DE MATRIMONIO, Editio nova ad mentem Codicis I. C. - Vol. I, pp. 472 - Vol. II, *cum alligatis. In brochure*, pp. 620

In Italia L. 700 — Estero $ 1,50

CATECHISMUS CATHOLICUS

In-12°, pp. 488 - In Italia L. 100 - Estero $ 0,40

BIBLIORUM SACRORUM

IUXTA VULGATAM CLEMENTINAM NOVA EDITIO

Breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis qui in monumentis fidei solemnioribus et in liturgia romana usurpari consueverunt

CURAVIT

ALOISIUS GRAMATICA

Un volume in-8°, pp. XVI-1186, in carta tenace, legato in tutta tela L. 1800 - Estero $ 3,50

Libro di testo nei Seminari e Università degli Studi

ATLANTE DELLE MISSIONI CATTOLICHE

dipendenti dalla Sacra Congregazione "De Propaganda Fide„

1947 (40 Tabulae descriptivae, cum duobus indicibus, ad formam albi conglutinatae ac spissiore tegumento chartaceo contectae)

Romae Lib. Ital. 2700 - In Italia Lib. Ital. 2900 - Pro ext. nationibus Lib. Ital. 3000 ($ 5)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

PIO XII

ENCICLICA "HUMANI GENERIS"

De nonnullis falsis opinionibus quae catholicae doctrinae fundamenta subruere minantur

Editio latina, italica, gallica, anglica, germanica, hispanica, lusitanica

---

CODEX IURIS CANONICI

Volumina pro varia forma pretium:

editio in-32° (cm. 8×12), volumen ex charta indica, linteo anglico contectum cum titulo aureo Lit. 1300 ($ 2,80);

editio in-12° cum Fontium annotatione (cm. 12,5×19,5), volumen solutum Lit. 1000 ($ 2). Linteo contectum Lit. 1300 ($ 2,80);

editio in-18° (cm. 9,5×15), volumen solutum Lit. 600 ($ 1,50). Linteo contectum Lit. 900 ($ 2);

In his editionibus habetur Apostolica Constitutio Pii Pp. XII *De Sede Apostolica vacante et de Romani Pontificis electione*, anno 1945 data.

editio in-8°, cum Fontium annotatione (cm. 16,5×26), volumen solutum Lit. 800 ($ 1,80)

BRUNO CARD. IOSEPH

CODICIS IURIS CANONICI INTERPRETATIONES AUTHENTICAE

seu responsa a Pontificia Commissione ad Codicis canones authentice interpretandos data et in unum collecta, atque Romanorum Pontificum actis et Romanae Curiae decisionibus aucta.

Vol. I - ab anno 1917 ad annum 1935, in-8° (pag. VIII-228). — In It. L. 300. Extra It. $ 1.
Vol. II - ab anno 1936 ad annum 1950, in-8° (pag. VIII-120). — In It. L. 300. Extra It. $ 1.

BRUNO CARD. IOSEPH

ORDO IN CONCILIO PLENARIO SERVANDUS

anno 1946, in-8° (pag. 75). — In Italia L. 150. Extra Italiam $ 0,50.

Sac. ALAPHRIDUS OTTAVIANI

INSTITUTIONES IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI

EDITIO TERTIA

Vol. I, **Ecclesiae constitutio socialis et potestas** pp. XVI-452. 1947. Lib. 1000 ($ 2)
Vol. II, **Ecclesia et Status,** pp. VII-497. 1948. Lib. 1000 ($ 2)

COMPENDIUM IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI

in usum Auditorum S. Theologiae, pp. VIII-504, Editio altera, iterum impressa, 1948
L. 800 ($ 1,60)